

Elvis magasinet



Nr 8 december 2022 Pris: Gratis

Utgiven av: Elvis i Norden



**I Elvis fotspår
Elvisfestivalen 2022
Larry Strickland intervju**

Innehåll

Sida 4 – Be Bop A Luba med Donna Presley

Sida 10 – Elvisfestivalen i Jönköping 2022

Sida 16 – Jerry Lee Lewis är död

Sida 22 – An American Trilogy

Sida 24 – Evas resa i Elvis fotspår

Sida 30 – Nipper's Corner: Elvis Gibson J-200

Sida 32 – Larry Strickland

Sida 42 – The Mississippi River – en låt som Elvis skrev?

Sida 48 – Elvis sista spelfilm – Change of Habit

Omslagsfoto: Eva Lind Söderling i Memphis
Foto: Eva Lind Söderling

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2 sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja om man vill se ett helt uppslag där innehållet kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas. Men om problem uppstår så testas vi med Adobes Acrobat Reader som de flesta använder sig av.

Elvis i Norden

Elvismagasinets redaktion:

Chefredaktör och layout:
Elvis Ahlgren

Medarbetare:
Stig Carlsson
Joe Devine
Micke Englund
Keith Huotari
Sandra Jonsson
Arne Julien
Tomas Karlsson
Marie Klintebäck
Jari Koskela
Lotta Larsson
Bibbi Lindkvist
Annika Lindqvist
Åke Ljungberg
Marcus Lundström
Harald Mjöberg
Yannick Perrussel
Jimmie Rudolfsson
Trevor Simpson
Eva Lind Söderling
Kent Wennman
Stefan Ödman
Kenneth Östlund

Video:
Elvis Ahlgren
Tomas Karlsson

Du når oss på e-postadressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:

Februari
April
Juni
Augusti
Oktober
December



Vi höjer ribban 2023

Hej Elvisvänner!

2022 närmar sig sitt slut och vi serverar här vårt **Julnummer**. Inför ett årsskifte så tänker man ibland tillbaka på vad året inneburit. En del är tråkigheter som till exempel **Jerry Lee Lewis** bortgång som vi har en artikel om i detta nummer. Precis innan tidningen var färdigställd så kom även nyheten om **Svenne Hedlunds** död.

Många av oss har träffat Svenne personligen. Kanske pratat lite med honom och upplevt hans ödmjuka personlighet. Han har uppträtt på Elvisfestivalen i Västerås flera gånger och att han gillade Elvis är välkänt. Den 3:e december lämnade han oss i sviterna efter covid som han drog på sig efter sin senaste turné. Svenne Hedlund blev 77 år.

Men nog om det tråkiga. **Det har varit ett fantastiskt år för Elvis i Norden och Elvismagasinet!** Det känns roligt att blicka tillbaka på allt som har hänt under tidningens första hela verksamhetsår. Vi har gått framåt på flera områden. Vi har publicerat mycket mer material än vad målsättningen varit. Glada medlemmar och skribenter har gärna bidragit och det är vi väldigt glada och tacksamma för.

Samarbetet med den finska fanklubben **The Official Elvis Presley Fan Club Of Finland**, som kom igång under 2022, har också öppnat nya möjligheter för oss.

Vår månatliga **Elvis Musikquiz**, som **Annika Lindqvist** håller i, har uppskattas väldigt mycket och intresset att vara med och tävla i Elviskunskap på det här roliga sättet ser ut att öka.

Nu blickar vi framåt mot 2023 och trots att det går bra så nöjer vi oss inte med det. Nej, det enda sättet att verkligen gå framåt är att fortsätta att höja ribban. I Elvismagasinet blir det fortsättningsvis nya roliga, intressanta och spännande artiklar. **Vi ska bli bättre och vi ska bli fler** är en målsättning som alltid kommer att gälla!

En ny skribent som en del av er säkert känner igen har utlovat en artikelserie med mycket fakta gällande musiken. Det är brittiske **Trevor Simpson** som nu utökar vårt team. Han är van att skriva artiklar och har även skrivit böcker för **FTD**. Det ska finnas något för alla i Elvismagasinet och vi är övertygade om att Trevor kommer att bidra med ytterligare en viktig del i vår Elvismix.

Inför 2023 så har vi passat på att uppdatera och automatisera hur vår medlemshantering sker. Det innebär att **alla nya medlemmar får en bekräftelse på sitt medlemskap och sitt första medlemsutskick snabbare än tidigare**. Våra utskick har också fått ett nytt utseende och förenklad hantering. **Vi har moderniserat och kör nu 24/7**, gällande medlemshanteringen, vilket är vad som gäller i den digitala era vi lever i.

**Nästa nummer utkommer i februari.
God Jul och Gott Nytt år!**



Be Bop A Luba med Donna Presley

Scen:
Chinateatern, Stockholm

Datum:
30 november 2022

Längd:
3 timmar 20 minuter

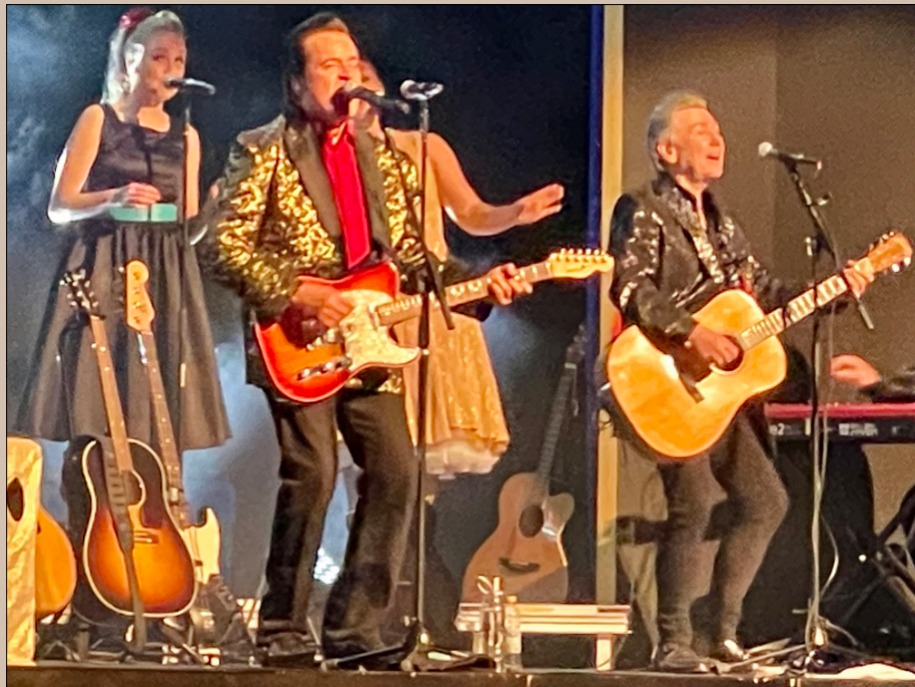
Elvis låtar:
Long Tall Sally, A Fool
Such As I, Can't Help
Falling in Love,
Sentimental Me, Let It Be
Me, Mystery Train, That's
All Right Mama

BeBopALuba på ett fullsatt Chinateatern i Stockholm med **Donna Presley** som "Special guest", blev verkligen en lyckad show med en **Peter Jezewski** i toppform. Hela ensemblen sjöd av spelglädje och bjöd på lika mycket sång som show med många kostymbyten och shownummer.

Det som gör den 12 man starka ensemblen extra remarkabel är att alla kan sjunga, vilket resulterar i att alla får sjunga "lead" minst en låt var. Peter Jezewski är verkligen inkluderande och låter alla i sitt band få ta plats inklusive de fyra livaktiga körtjejerna, som kör på med hög energi och entusiasm genom hela spelningen.



*Det är fullsatt på Chinateatern när Peter drar igång showen.
Foto: Annika Lindqvist*



Peter Jezewskis röst är fortfarande lika bra som den alltid varit, där han elegant rör sig mellan "be bop", country, rock'n'roll och

blues, en mjuk nästan böljande röst som ändå är stark. Bandet är otroligt "tight" och imponerar med sin spelskicklighet. Rutinen



Donna Presley är kvällens "Special Guest".
Foto: Annika Lindqvist

lyser också igenom, detta är musiker som varit med förr och bjuder på sig själva på ett avslappnat sätt utan att tappa fokus. Peters mellansnack är roligt och vitsigt och han driver frikostigt med sig själv, men berättar också roliga små anekdoter från sin långa karriär.

Efter ett inledande medley av "be bop" – låtar kommer då äntligen kvällens "Special Guest", Donna Presley, ut på scenen till öronbedövande applåder från en hänförd publik. Det märks att det finns många Elvisfans i publiken och vi har ingen anledning att bli besvikna, tvärtom, när den nätta Donna äntrar scenen får man en glimt av det är Presley-unika, samma självlysande aura, glittrande leende och den där "million

dollar-look", som så många i Presleyklanen har. Donna lyser som en sol i glittertröja med matchande glitterörhängen, glitterarmband och glitterskor. Hennes leende är bländande och hon ser så strålande glad ut att det smittar av sig i hela salongen. Jag hör surret bredvid mig från publiken "vad snygg hon är" och det får man verkligen hålla med om, det är ingen dålig 74-åring som står på scen.

Peter och Donna sjunger en jättefin **Mess of Blues** ihop. Därefter kör Donna sin talkshow på härligt släpig sydstatsdialekt, där hon berättar om sin uppväxt med **Elvis**. På storbildsskärmen visas en bild av bland annat Elvis och Donna. Donna är dotter till **Nash**, som var **Vernons** syster, dvs kusin till Elvis.

Donna spenderade alla sina sommarlov på **Graceland**, där ju även hennes farmor **Minnie Mae "Dodger" Presley** bodde. När hon var 15 år vill Elvis att hon skulle bo permanent på Graceland för att hålla farmodern sällskap, eftersom Elvis tyckte att farmodern var lite ensam. Han erbjöd sig att se till att Donna, eller "Donnie" som han kallade henne, kom till skolan, köpa henne en bil och så vidare. Men Donnans mamma Nash sade nej, hon ville ha sin dotter hemma hos sig. Donna hade dock velat stanna på Graceland. Men det kom en ny chans när Elvis köpte **Circle G**, där han bad Donnans pappa **Earl** att bli förman, vilket gjorde att Donna med familj flyttade dit och bodde på Circle G tills Elvis sålde egendomen 1969. Därefter flyttade de till Graceland, där Donna bodde till hon gifte sig. Donnans föräldrar bodde kvar till dess att Graceland öppnades för publik 1982.

Donnas favoritminne av Elvis handlar om mötet mellan hennes då tre månader gamla son och Elvis. Donna var på Graceland med sin bebis för att hälsa på farmodern egentligen, men plötsligt kom Elvis och **Linda Thompson** in till dom. De hade precis varit vid poolen och var fortfarande dyblöta, men Elvis såg ändå ut som en grekisk gud. Elvis hajar till och frågar "Vem har vi



här?”, tar upp Donnas son och börjar kela och pussa

honom. Elvis frågar *”Vad ska han heta?”*, Donna

svarar *”Stacey Aaron”*. Elvis stelnar till och får tårar i



*Peter Jezewski och Donna Presley sjöng också tillsammans.
Foto: Annika Lindqvist*

ögonen när Donna förklarar att hon döpt son efter Elvis. Elvis blir så rörd att han håller upp den lille Stacey Aaron och deklarerar att

han ska komma till Elvis på sin artonårsdag och få arbeta för Elvis.

Donna förklarar vidare att Elvis älskade sin familj och ville ha sin familj nära. Han ville skydda och ta hand om alla i släkten. Hos dem kände han sig älskad för Elvis personen, inte för Elvis artisten.

Hon berättar också om Elvis enorma generositet som inte bara bestod av att ge bort fysiska gåvor i form av bilar och juveler utan även att han var generös med sin tid. Han tog sig tid att lyssna och var genuint intresserad av andra människor och ville då gärna att andras drömmar besannades. Några exempel Donna nämner är när hennes pappa Earl och Elvis ser flygplan över Circle G och Earl nämner att han aldrig flugit, Elvis hör detta och vips nästa dag sitter Earl tillsammans med Vernon på ett flyg till Wisconsin för att köpa delar till trädgårdsmaskiner. En annan gång var när Elvis hade hört att Earls favoritsång var **From a Jack to a King**, öppnade han fönstret när han såg att Earl jobbade i trädgården och spelade och sjöng just den låter enkom för Earl.

Vidare berättar Donna att Elvis favoritgenre var gospel, som han spelade mycket hemma på Graceland. Donna berättar vidare hur Elvis bröt alla möjliga barriärer inom musik och normer med kläder, smink etc. En sak som enar Elvis fans är att



Peter Jezewskis show *Be Bop A Luba* firade 10 års jubileum.
Foto: Annika Lindqvist

de kommer från alla samhällsklasser, de som kom på konserterna var både unga och gamla, svarta, vita, män, kvinnor. Det spelade ingen roll, alla enades kring Elvis.

Så avslutas talkshowen och showen fortsätter i rasande fart. Ett kul inslag är när ingen mindre än **Tone Norum** kommer upp på scenen och kör **Johnny Cashs** låt **Ring of Fire** ihop med Peter.

Efter pausen återkommer Donna Presley, denna gång i en fullkomligt formidabel glitterklänning, som om det nu är ens möjligt tillför ännu mer Star Quality. Efteråt frågade jag henne om glitterklänningen var en hommage till Elvis och hans guldkostym och jag hade gissat rätt. Hon har valt ut två sånger som hon sjunger med Peter och bandet; **Sentimental Me** och **Let It Be Me**, som hon och Peter framför med den äran. På storbildsskärmen växlar

bilder på Elvis i bakgrunden.

Under senare delen av den andra akten kör bandet **Mystery Train** med ett inslag av **That's All Right Mama** som är riktigt bra och showens musikaliska höjdpunkt. Efter de avslutande låtarna med bland annat **Good Night Sweetheart**, står hela publiken upp och dansar och sjunger med. Det märks att alla är mer än nöjda, en riktig höjdarkväll som inte blir sämre av att den



Tone Norum dök upp och sjöng Ring of Fire med Peter.
Foto: Annika Lindqvist

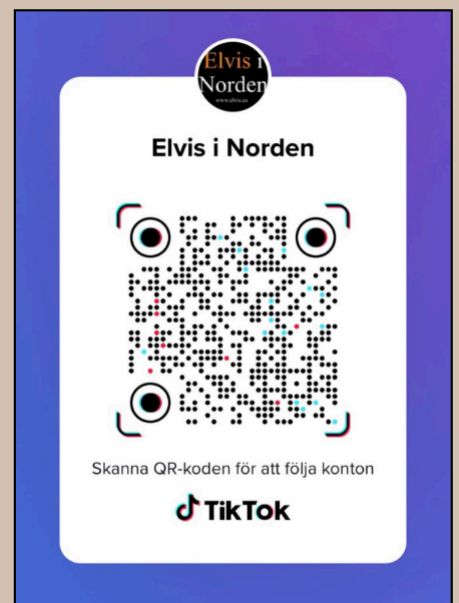


Donna ställde upp på mingel och autografer efter showen.
Foto: Annika Lindqvist



självlysande Donna Presley efteråt står i foajén och likt Elvis tar sig tid för all fans. Alla som vill får fotografera sig med henne, hon skriver autografer och småpratar med alla. Kön är lång, många säger att de känner sig lite omtumlade, att stå så nära henne som är så nära släkt med Elvis. Lite längre bort står Peter Jezewski och är lika välkomnande mot alla sina fans.

Sammanfattningsvis är showen väl värt ett besök. Det är show, det är fart, det är spelglädje och riktigt bra mix av låtar med allt från Be Bop, Everly Brothers, Little Richard, Johnny Cash och förstås Elvis.



Elvisfestivalen i Jönköping 2022



Edward & The Hayriders har kul på scenen inför 100-150 Elvisfans.
Foto: Lotta Larsson

Elvisnördarnas julafton

När man får frågan från någon utomstående om varför jag har åkt tåg sex timmar (Gävle-Jönköping) till en Elvisfestival så är svaret ganska lätt att ge. För att det handlar om Elvis! Så fort det handlar om Elvis, likväl evenemang som saker, slukar man det direkt och helst allra först. En Elvisfestival innehåller allt

det under samma tak. En hel dag dessutom.

Musikunderhållning och ett stort utbud av Elvisfynd lockar många Elvisfans, så även i år. Festivalens andra år i Jönköping blev återigen en succé.

Med andra ord kan man kalla det för "Elvisnördarnas julafton"

För oss mer långväga fans finns möjligheten att bo på samma ställe där festivalen går av stapeln. Precis som i Västerås så är det hotellkedjan Elite som står för detta.

Stora Hotellet i Jönköping gör verkligen skäl för sitt namn. Det är verkligen stort och många var vi som gick fel ett antal gånger innan vi hittade våra rum.

Spegelsalen, där Elvisfestivalen hålls, dit hittar man lätt, särskilt om

du är där för andra året i rad. Det underlättar betydligt, att salen precis som i Västerås, ligger en trappa upp till vänster.

Musikunderhållningen blandades i år med komiska inslag av **Göran Gabrielsson**, (komiker och imitator, som har medverkat i program som Babben & Co och Stockholm Live. Från 2001 har han medverkat i satirprogrammet Public Service på Sveriges Radio som är en fast punkt i radioprogrammet God morgon, världen! som sänds på söndagsförmiddagarna. Källa: Wikipedia), vilket innebar att festivalen invigdes av kungen själv, vilket såklart uppskattades. Men hur en komiker som skämtar om politiker och Elvis hör ihop är lite svårt att förstå.

Om inte annat gavs det ett bra tillfälle till att spana in försäljarnas utbud av Elvis ting och mingla runt bland Elvisvänner.

Elvisfestivalen är också ett ypperligt tillfälle att träffa andra Elvisvänner som man bara träffar under denna helg på hela året. Vi är många som har träffats via Bruno Tillanders resor till USA, Stora Musikresan eller Elvisresan, som har inslag av Elvis som dessutom är Brunos expertområde. Vi är



**Göran Gabrielsson imiterade bland annat svenska kungen.
Foto: Sandra Jonsson**



**Matthew Zeiss på scenen i Jönköping.
Foto: Sandra Jonsson**

också en del som hört om och upptäckt Elvisfestivalen via dessa resor och jag är en av dem. Som sagt så slukar jag allt om Elvis.

När scenen intas av Elvis, eller rättare sagt **Matthew Zeiss**, (här går jag bet på info, men han har ett

instagramkonto och finns på Facebook, en sångare och låtskrivare som själv är ett stort Elvis fan), stannar man upp och lyssnar nyfiket. Inser fort att det låter väldigt bra och flyttar sig närmare för att se och höra.



Edward & The Hayriders.
Foto: Håkan Jespersen

Efter detta intar, **Edward & The Hayriders** som spelar Country & Rock 'n' Roll (Edward C Johansson har ett gediget CV inom branschen. Han har synts på countryfestivaler, Vallarna i Falkenberg, stadsfester, amerikansk TV, bygdegårdar och delat scen med bland andra Hasse Andersson, **Little Gerhard** och Elvis gitarrist - **James Burton**. Edward har rest och turnerat genom USA och vandrat i rockens och countrys musikaliska fotspår. Källa: Skriven av Jörgen Magnusson. Publicerad 12 november 2021 <http://www.vittsjobjarnum.nu/artiklar/reportage/9492-country-rock-n-roll-med-edward-c-johansson-pa-spf-trivsams-mote.html>

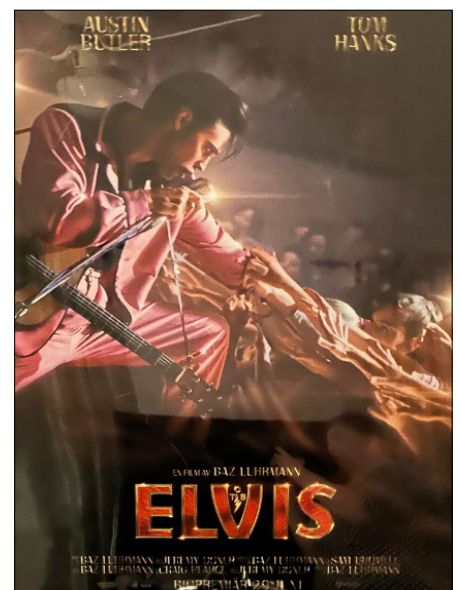
Festivalen har också, självklart, sin årliga **tips-**



Pristagarna i frågetävlingen: Christer Tengblad (3:a), Annelie Olsson (2:a) och Stefan Ödman (vinnare).
Foto: Stefan Ödman

promenad samt frågesport.

I år fick man chansen att vinna ett pris genom att handla av Elvisannexet så fick du en lott. Senare under dagen drog **Tyrone Hansson**, ordförande i **Elvisforum**, ett lottnummer, vars ägares pris var en filmplansch från nya Elvisfilmen. När lottnumret avslöjades kom det en liten fågel och lade vinstlotten i min hand. Lyckofågeln var



Filmplanschen
Foto: Sandra Jonsson



Jocke Sjökvist och tiomannabandet Coverland.
Foto: Håkan Jespersion

min nya Elvisvän som jag träffat på en Elvisresa med Bruno för någon månad sedan, med motiveringen att "Jag vet att du har större nytta av den än jag, för den skulle aldrig komma upp på väggen hemma hos mig".

Festivalen innebär också ett hektiskt schema för oss som vill utnyttja varje minut till att hinna umgås. Vilket man ges tillfälle att få göra tillsammans med arrangörerna och artisterna vid en gemensam middag. Eller så äter man middag på egen hand i goda Elvisvänners lag.

Mätta och belåtna drar vi oss tillbaka till Spegelsalen för festivalens kvällsunderhållning. Vilken inleds med liveuppträdande av



Goda Elvisvänners fick tillfälle att umgås.
Foto: Eva Lind Söderling

Jocke Sjökvist och tiomannabandet **Coverland**, som ger en god stämning och en del dans.

Kvällen fortsatte med **karaoke**-framträdanden. Då ges det även tillfälle till att mingla runt eller sitta ned och prata, för att ibland drabba upp, och nyfiket lyssna på karaoke-sångarens toner.

När festivalen är slut och vi Elvisvänners skiljs åt säger vi alltid att vi ses igen nästa år och det kommer vi sannerligen göra även nästa



En grym show



Edward & The Hayriders.
Foto: Håkan Jespersion

Då har jag fått uppleva ännu en Elvisfestival. Den 32:a i ordningen. Otroligt att jag haft möjlighet att få vara med på så många. Det var den andra som har arrangerats i Jönköping.

Hur var då årets festival? Det var en välarrangerad sådan skulle jag vilja säga. Det var positivt att vi fick bekanta oss med, i detta sammanhang, nya artister. Musiken höll en hög nivå rakt igenom. **Edward C. Johansson & The Hayriders** var mycket bra. Deras musik var en härlig blandning av bland andra Elvis, Johnny Cash och Hank Williams.

Även **Matthew Zeiss** var en stor positiv överraskning. Han hade en mycket bra röst som passade perfekt för Elvis repertoar. Han

hade för den här dagen med sig förinspelad musik.

En av mina personliga favoriter är **Göran Gabrielsson**. Jag har alltid gillat hans träffsäkra imitationer. Sen om det var så mycket Elvisanknytning i det hela kan man förstås diskutera. Men han körde sin grej och gjorde det bra.

Den stora höjdpunkten rent artistmässigt var när **Jocke Sjökvist** med band äntrade scenen på kvällen.

En grym show och härligt tryck med blåset på scenen. Man kan ju bara tänka sig hur det måste ha låtit när Elvis körde sina shower. I övrigt så saknade jag och även fler med mig mer livemusik på efterfesten. Alldeles för mycket **karaoke** för min smak. Jag hoppas verkligen arrangörerna tar till sig detta och styr upp det lite bättre till nästa år.

För att sammanfatta det hela så var det en bra festival. Det är omöjligt att rangordna och jämföra den mot tidigare års festivaler. Det är alltid fantastiskt kul att få träffa sina Elvis-kompisar. Det är en stor anledning till att man återkommer år efter år. Jag har svårt att uppskatta



Matthew Zeiss sjöng till förinspelad musik.
Foto: Lotta Larsson



Göran Gabrielsson imiterade bland annat svenska kungen.
Foto: Lotta Larsson

publikantalet men kan tänka mig att det låg ungefär i paritet med antalet besökare förra året.

Men som sagt var det en väl genomarbetad festival. Dock finns det alltid utrymme för förbättringar.





1935

88

2023

7 JAN • KOMPASSEN • ENKÖPING

ELVIS PRESLEY BIRTHDAY CONCERT



KENT WENNMAN ROCKABILLY KVARTETT + BAND



1935

88

2023

14 JAN • KATALIN • UPPSALA

ELVIS PRESLEY BIRTHDAY PARTY



KENT WENNMAN ROCKABILLY KVARTETT & BAND

Biljetter till föreställningarna:
www.tickster.se

Jerry Lee Lewis är död

Jerry Lee Lewis lämnade oss den 28 oktober. Ett par dagar innan hade det spridits ett rykte om att han redan var död vilket skapade lite förvirring när han lite senare verkligen gick bort. "The Killer", som han kallades, var född den 29 september 1935 i Ferriday i Louisiana och hann alltså uppnå 87 års ålder. Han blev en legend redan under sin livstid och han blev också "last man standing" av de stora rockhjältarna från 50-talet. Vi ska här göra en liten tillbakablick på Jerry Lees långa karriär.

Födelseåret hade han gemensamt med Elvis och efter att ha gjort sin första inspelning 1952 på **Cosimo Matassa's J&M Studio** i New Orleans begav han sig till Memphis och **Sun Records**. Där blev han först studiomusiker och sedan soloartist. Många stora artister har som känt börjat sin karriär just på Sun. **Elvis** gjorde ju sin första inspelning där 1953 och började sin karriär som proffsmusiker 1954 då han spelade in **That's All Right** som blev en hit i den amerikanska södern.

En annan musiker på Sun var **Carl Perkins** som hade fått en stor hit med sin låt **Blue Suede Shoes**. Den 4



*Jerry Lee Lewis vid pianot i Brasilien 2009.
Foto: Silvio Tanaka*

december 1956 var Carl i studion för att spela in nytt material. Bland annat klassikern **Matchbox**. **Jerry Lee**, som precis hade spelat in sin första skiva med **Crazy Arms**, som var en cover på hitlåten med Ray Price, och den egna kompositionen **End of the Road**, medverkade som pianist på Perkins inspelningar den dagen. **Johnny Cash**, som haft en hit med **Folsom Prison Blues**, var där och beskådade det hela. Plötsligt dyker även Elvis upp för att hälsa på i studion han lämnade för det betydligt större RCA 1956.

De hade alla fyra sökt sig till Sun för att bli riktiga skivartister och kanske anade Jerry Lee redan här att det var nära även för



*Jerry Lee Lewis cirka 1957.
Foto: Maurice Seymour*

honom. "**The Million Dollar Quartet**" började jamma och lyckligtvis hamnade också mycket av det på band även om det skulle dröja många år innan materialet gavs ut på skiva. Säkerligen stärkte det Jerry Lees självförtroende att



CD:n från 2006 med Million Dollar Quartets jam-session på Sun.

kunna umgås så här avslappnat med redan etablerade artister.

Snabbt därefter kom Jerrys första hits som gjorde honom till en världsstjärna; **Whole Lotta Shakin' Goin' On** (april 1957), som var en cover som nådde 3:e plats på den amerikanska topplistan, och sedan hans största hit, **Great Balls of Fire** (november 1957) vilken nådde 2:a plats på listan. 1958 kom **Breathless** och **High School Confidential** som också blev hits.

I maj 1958 turnerade Jerry Lee i Storbritannien då det framkom att han hade gift

sig med sin kusins och bassist 13-åriga dotter **Myra Gale Brown**. Det blev stor skandal och turnén ställdes in efter endast tre spelningar. Jerrys storhetstid var plötsligt över och även om han fortsatte sin musikkarriär så blev det inte längre några hits.

1961 spelade han in Ray Charles **What'd I Say** i Sam Phillips nya studio på Madison Avenue i Memphis. Den blev en hit även om den inte kom högre än på 30:e plats på den amerikanska listan. Under de följande åren så började hans karriär ta ny fart i Europa där han fick

hits med sina versioner av bland annat **Sweet Little Sixteen** och **Good Golly, Miss Molly**.

1963 tog Jerrys kontrakt med Sun slut och han skrev i stället på för **Smash Records**. Hans inspelningar där gjorde dock inget för hans fortsatta karriär då hitsen uteblev. En framgång blev i alla fall livealbumet **Live at the Star Club, Hamburg**, som han spelade in 1964. Albumet anses vara ett av de bästa livealbumen någonsin.

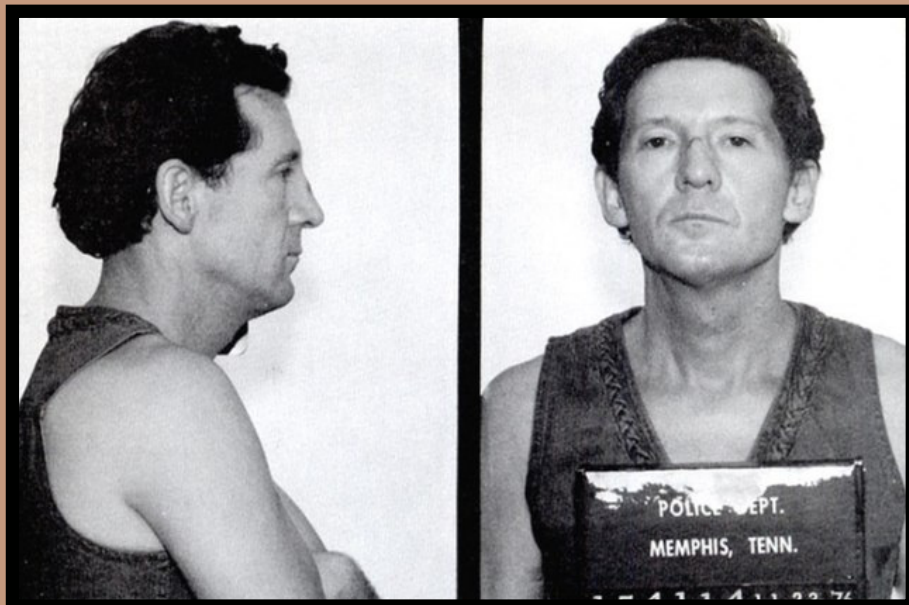
Några år senare hade Lewis verkligen ledsnat på att det inte blev några hits och tänkte faktiskt lämna skivbolaget. Då föreslog de att han skulle spela in ett rent countryalbum i Nashville. Jerry nappade på idén och spelade in **Another Place, Another Time**, som gavs ut på singel den 9 mars 1968. Till allas förvåning rusade låten upp till nummer 4 på countrylistan och låg kvar på listan i hela 17 veckor. Mellan 1968 och 1977 fick countryartisten Jerry Lee hela **17 stycken Top 10 singlar** på Billboards countrylista!

1971 återvände Lewis till poplistorna med **Me and Bobby McGee** och 1972 med **Chantilly Lace**. Den tidens förnyade intresse för rock and roll fick honom att spela in ett nytt album i London 1973.

Nyinspelningen av hans gamla **Drinking Wine Spo-Dee-O-Dee** från Sun-tiden blev nu albumets hitsingel som lyckades inta en 20:e placering på Billboards countrylista och en 40:e plats på poplistan.

Sedan följde ett nytt album **Southern Roots: Back Home to Memphis**, där bland andra Stax-musikerna **Steve Cropper**, **Al Jackson, Jr.** och **Donald "Duck" Dunn** medverkade liksom **Carl Perkins**, **Tony Joe White** och **Memphis Horns**. Det albumet lyckades hålla Lewis popularitet vid liv ett tag. Jerry Lee fortsatte köra country men framgångarna minskade och alkohol och drogmissbruk gjorde inte något bättre.

Den 23 november 1976 dök en mycket berusad Jerry Lee upp vid **Gracelands grindar**. Eller rättare sagt så körde han rätt in i grindarna med sin nya Lincoln Continental. Enligt egen utsago hade Elvis samma dag bett honom att hälsa på till vilket han hade svarat att han skulle göra bara han fick tid för det. På kvällen hade Lewis varit ute och druckit champagne på en nattklubb och där fått en pistol! Plötsligt mindes han att Elvis ville träffa honom. Han hoppade i sin nya bil med en flaska champagne under armen och lade den laddade pistolen på instrumentpanelen och åkte ut till Graceland. Lite före



*Elvis bad polisen bura in Jerry Lee när han dök upp berusad.
Foto: Memphis Police Department*



*Lewis på scenen 1977.
Foto: Klaus Hiltcher*

klockan tre på natten anlände han och råkade i misstag krocka med grindarna. Det hela slutade med att polisen kom dit och grep honom för fylla och vapeninnehav.

Polisen lär ska ha frågat Elvis vad de skulle göra med Lewis som skrek,

protesterade och hotade dem. Elvis sade: - *Bura in honom!*

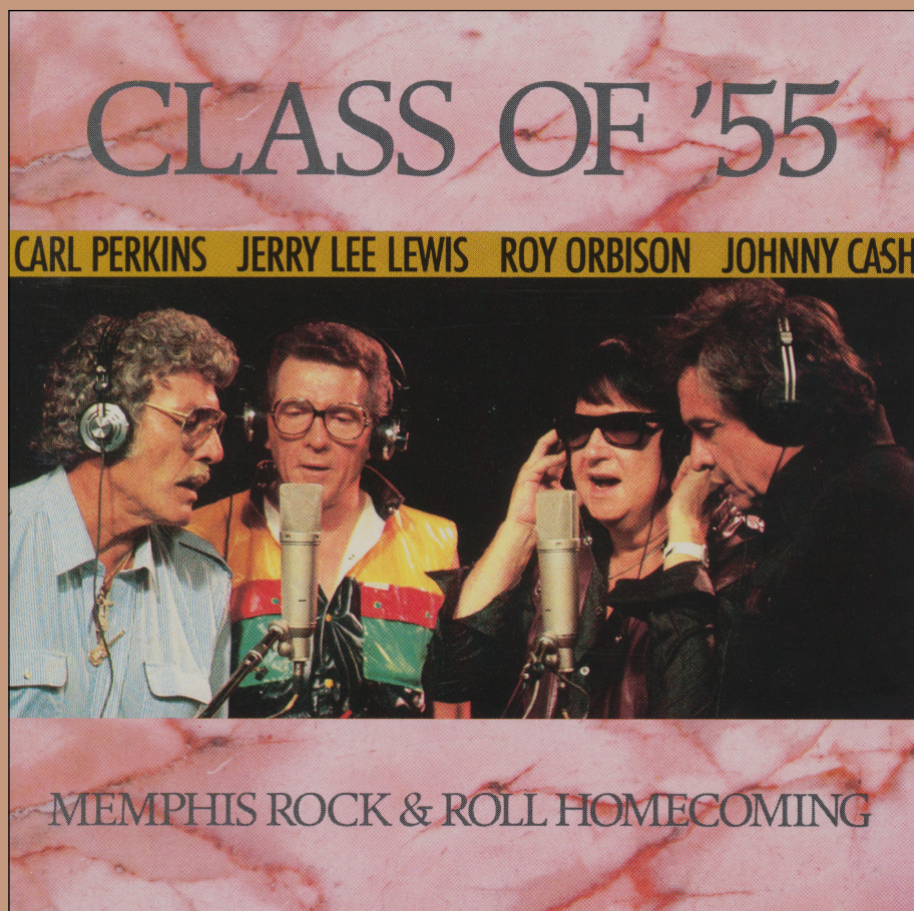
1979 bytte Lewis skivbolag till **Elektra** och gjorde där det kritikerhyllade albumet **Jerry Lee Lewis**. Försäljningen gick dock inte så bra trots den klassiska singellåten **Rockin' My Life**

Away. Några välbekanta namn för oss i Elvisvärlden var **James Burton** som medverkade på gitarr och dobro och **Hal Blaine** på trummor. Producent var **Bones Howe** som även hade jobbat med Elvis TV special 1968.

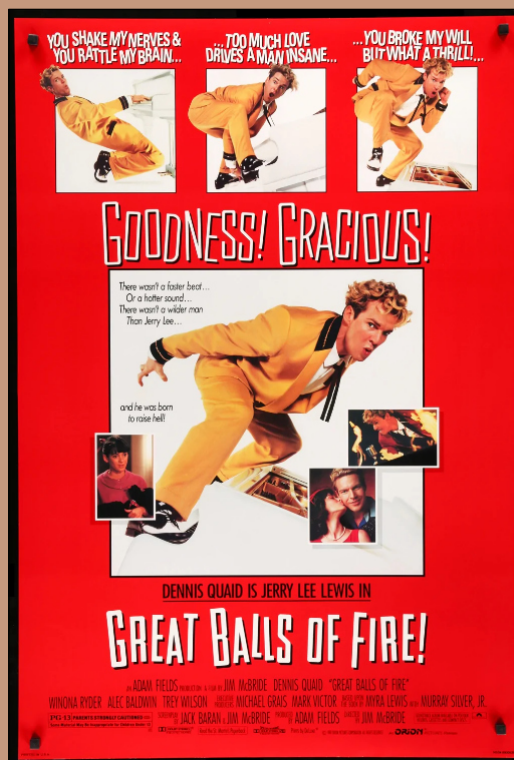
1986 valdes "The Killer" in i **Rock and Roll Hall of Fame.** Det var han som låg bakom den oplanerade jam sessionen som kom i slutet av galakvällen efter grupp-fotograferingen. Sedan blev detta jam en del av alla kommande galor.

Samma år kom albumet som Lewis spelade in i Sun studio i Memphis tillsammans med **Roy Orbison, Johnny Cash** och **Carl Perkins.** Albumet hette **Class of '55** och producent var **Chips Moman.** Delvis var detta en hyllning till Elvis.

1989 blev Lewis tidiga rock and roll-karriär film då Dennis Quaid gestaltade honom i **Great Balls of Fire!** Än en gång befann Jerry Lee sig i rampljuset och han gjorde också nyinspelningar av sina låtar för filmens soundtrack. Filmen var baserad på en bok av hans ex-fru Myra Gale Lewis. **Winona Ryder** spelade **Myra** och **Alec Baldwin** spelade hans kusin **Jimmy Swaggart.** Filmen slutar med den stora skandalen som giftermålet med Myra utmynnade i.



Legenderna gjorde i september 1985 en skivinspelning tillsammans i Sun studio i Memphis där de en gång hade startat sina karriärer.



1998 turnerade Lewis i Europa tillsammans med **Chuck Berry** och **Little Richard.**

Den 12 februari 2005 tilldelades han **Lifetime Achievement Award** av The Recording Academy.

Den 26 september 2006 gavs albumet **Last Man Standing** ut. Det var hans 39:e studioalbum och det fick bra kritik och blev hans mest sålda album med över 1 miljon sålda exemplar. Det gick in på fyra olika Billboardlistor och blev



1:a två veckor i följd på Independent Albums listan. 2007 kom en DVD med namnet **Last Man Standing Live** som även den innehöll många celebra gästartister.

I augusti 2009 så släpptes singeln **Mean Old Man** från det kommande albumet för nerladdning. En EP med titellåten, skriven av **Kris Kristofferson**, och ytterligare fyra låtar släpptes den 11 november. Den 29 oktober 2009 öppnade Lewis **Rock and Roll Hall of Fame 25 års jubileumskonsert** i Madison Square Garden i New York.

I maj 2013 öppnade Lewis en ny klubb på **Beale Street** i Memphis. Den 28

februari 2019 fick han en stroke och slutade då att uppträda.

I mars 2020 tillkännagavs det att Lewis, tillsammans med producenten **T-Bone Burnett**, skulle spela in ett nytt album med gospellåtar.

Den 27 oktober 2020 livestreamades Lewis 85 års firande på YouTube, Facebook och på hans hemsida. **Livestreamen "Whole Lotta Celebratin' Goin' On"** innehöll framträdanden av **Willie Nelson, Elton John, Mike Love, Priscilla Presley, Joe Walsh** med flera.

2022 gavs gospelalbumet **The Boys from Ferriday** ut. Jerry Lee samarbetar på det

med sin kusin **Jimmy Swaggart**. James Burton medverkar på gitarr.

2022 visades en 74 minuter lång dokumentär, regisserad av **Ethan Coen**, kallad **Jerry Lee Lewis: Trouble in Mind**. Den består av arkivmaterial i form av gamla intervjuer och musikframträdanden. Det var **T-Bone Burnett** som kom med idén till dokumentären som gav Coen något att jobba med under pandemin.

Så sent som i maj i år annonserades det att Lewis skulle väljas in i **Country Music Hall of Fame**. Lewis var dock så sjuk att han inte kunde närvara personligen utan priset mottogs av vännen **Kris Kristofferson** som lämnade över utmärkelsen till honom bara cirka en vecka före legendens bortgång.

Den 28 oktober 2022 så var ett långt liv av succéer såväl som besvikelser, tragedier och motgångar över. Den sista stora musiklegenden har lämnat oss och en era är över.

Länk:

[Rock and Roll Hall of Fame Jam Session 1986](#)



Musikquiz-resultaten:

Så här resultaten ut i alla deltävlingar och längst ner hittar du totalställningen man får om man räknar ihop alla omgångar.

Quiz #1

1. Michael Peterson
2. Tommy Stormo
3. Viggo Jarle Jensen

Quiz #2

1. Mats Svensson
2. Viggo Jarle Jensen
3. Michael Peterson

Quiz #3

1. Mats Svensson
2. Tommy Stormo
3. Jörgen Lange

Quiz #4

1. Jörgen Lange
2. Michael Petersson
3. Mats Svensson

Quiz #5

1. Viggo Jarle Jensen
2. Anonym deltagare "Själv"
3. Jörgen Lange

Quiz #6

1. Jörgen Lange
2. Mats Svensson
3. Irene Tronvik

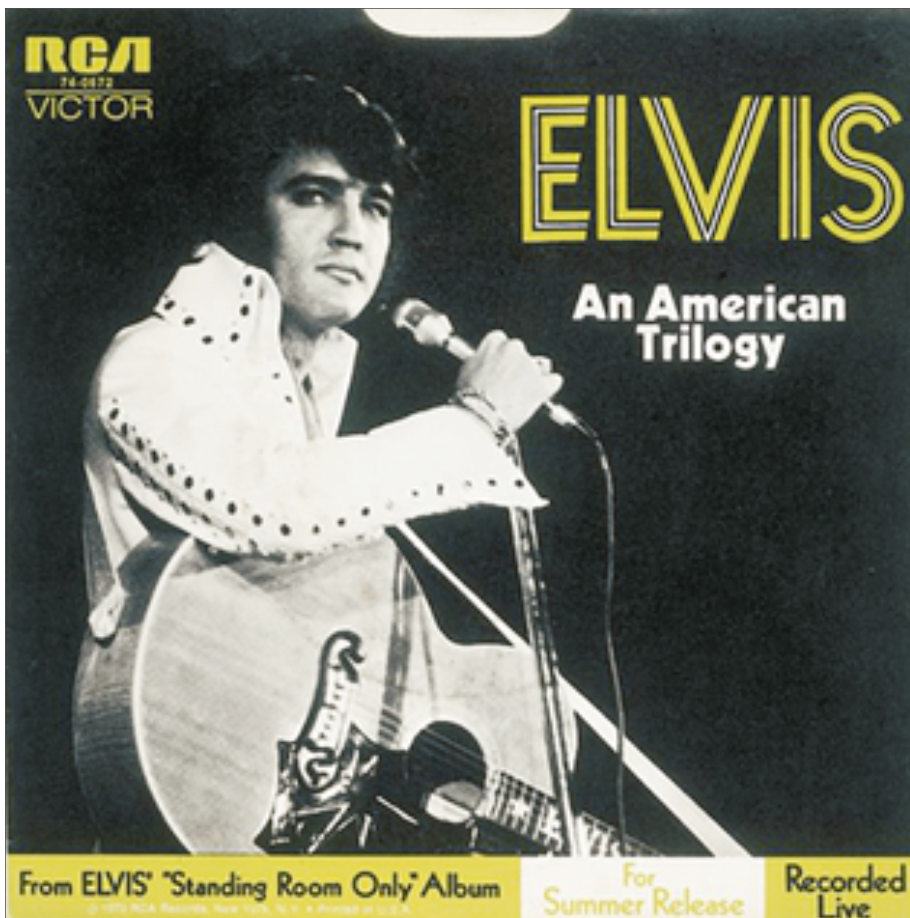
Om vi lägger samman resultaten från alla omgångar så att ettan får 3 poäng, tvåan 2 poäng och trean 1 poäng så blir ställningen följande:

- Mats Svensson – 9 poäng**
Jörgen Lange – 8 poäng
Viggo Jarle Jensen – 6 poäng
Michael Peterson – 6 poäng
Tommy Stormo – 4 poäng
Anonym deltagare "Själv" – 2 poäng
Irene Tronvik – 1 poäng

Mats Svensson är fortfarande regerande stormästare med sina 9 poäng men Jörgen Lange tar in på honom och har nu 8 poäng efter segern i omgång 6. Vi gratulerar alla våra duktiga deltagare till fina resultat och önskar alla lycka till i kommande musikquizar! Följ Elvis i Norden på Facebook för att hålla koll på när det är dags för nästa omgång.

[Elvis i Nordens Musikquiz #7](#)

An American Trilogy



Elvis singel från 1972 tagen från albumet som aldrig kom "Standing Room Only".

Elvis storslagna, nästan bombastiska version av **An American Trilogy** lämnar ingen oberörd. Bland annat finns den med i Baz Luhrmans "Elvis", där man gjort en elegant övergång från Elvis typiska intro **Also Sprach Zarathustra**. Precis där normalt sett Ronnie Tutts intensiva trummande tar över, blir det istället en övergång till just **An American Trilogy**.

Apropå övergångar, så är faktiskt **An American Trilogy** just en övergång mellan låtar, närmare bestämt ett slags medley med tre låtar:

1. Dixie - den inofficiella nationalsången för sydstaterna, de sk Confederate States, som var en statsbildning i USA vid tiden för det amerikanska inbördeskriget (1861-1865). Uttrycket Dixie eller Dixieland, sägs härröra från denna låt. Dixie sägs

vara en av president Abraham Lincolns favoriter. Den spelades ofta på hans kampanjer och vid sydstatsgeneralen Robert E Lee's kapitulation.

Ursprungligen tillhör Dixie en kategori som kallas för "blackface", vilket innebar att det till låten även fanns en dans, som ofta gick ut på att vita människor maskerade sig till svarta i syfte att göra karikatyrer av de färgade. Denna tveksamma konstform var populär i USA ändå fram till medborgarrättsrörelsen på 60-talet.

2. All My Trials - en afroamerikansk spirituellt sång med ursprung i en vaggvisa från Bahamas, som berättar om en mamma, som på sin dödsbädd försöker trösta sina barn "Hush little baby, don't you cry, you know your mamas bound to die, All my trials Lord, Soon be over". Ett stort antal artister har spelat in denna låt, bland annat finns en fin live version med **Paul McCartney**. På svenska finns den med **Hootenanny Singers** med namnet **Stanna en stund**.

3. The Battle Hymn of the Republic - Nordstaternas (Union States) hymn under inbördeskriget med bibliska undertoner. Hymnen har flera förlagor och utvecklades genom religiösa tältmöten under början av 1800-talet. Under dessa tältmöten utmejslades den för låten signifikanta strofen ”*Glory, glory, hallelujah*”. The Battle Hymn of the Republic var en av **Winston Churchills** favoriter och den spelades på hans begravning.

Den som satte ihop dessa tre till “An American Trilogy” är kompositören **Mickey Newbury**, vars egna version är betydligt mer introvert och lågmäld jämfört med Elvis. Hans version kom ut i januari 1972 och landade på en 26:e plats på Billboards Top 100. Elvis släppte sin version strax efter. Låtens popularitet bottnar i en viss historielöshet hos lyssnarna, eftersom få vet om deras signifikans och betydelse för hur de ursprungligen använts och hur de sjungits på slagfält och på bomullsplantager under svåra omständigheter.

Mickey Newburys syfte med kompositionen var att påvisa brokigheten och kontrasterna i det amerikanska samhället, med sånger från båda

sidorna av den amerikanska inbördeskriget och rasismen. Newbury blev invald i Nashville Songwriter’s “Hall of Fame 1980 och hans material har spelats in av storheter som **B.B. King** och **Johnny Cash** och så förstås Elvis, vilket utgjorde Newbury’s största framgång.

An American Trilogy - Låttext och uppdelning per låt

(Del 1 – från “Dixie”)

*Oh I wish I was in the land of cotton
Old times there are not forgotten
Look away, look away, look away Dixieland
Oh I wish I was in Dixie, away, away
In Dixieland I take my stand to live and die in Dixie
Because Dixieland, that's where I was born
Early Lord one frosty morning
Look away, look away, look away Dixieland*

(Del 2 – från “The Battle Hymn of the Republic”)

*Glory, glory hallelujah
Glory, glory hallelujah
Glory, glory hallelujah
His truth is marching on*

(Del 3 – “All My Trials”)

*So hush little baby
Don't you cry
You know your daddy's bound to die
But all my trials, Lord will soon be over*

(Del 4 – från “The Battle Hymn of the Republic”)

*Glory, glory hallelujah
His truth is marching on
His truth is marching on*

Länkar:

[Elvis Presley - An American Trilogy \(Aloha From Hawaii, Live in Honolulu, 1973\) - YouTube](#)

[Elvis Presley - Also Sprach Zarathustra / An American Trilogy - YouTube](#)

[Mickey Newbury : An American Trilogy - YouTube](#)

Hootenanny Singers

[Stanna en stund - YouTube](#)

[Paul McCartney - All My Trials #1 \(1990\) - YouTube](#)



Evas resa i Elvis fotspår

Den 13 september var det dags för mig, Sandra Jonsson och Christer Tengblad att åka iväg på resan "I Elvis fotspår". En resa arrangerad av Bruno Tillander och Swansons.

Efter en lång resa checkar vi så in på Double Tree by Hilton i Memphis där Bruno också möter upp oss.

Dagen efter möter vi upp deltagarna från den **Stora Musikresan** som just kommit till Memphis efter att ha besökt New Orleans. Tillsammans med dem blir vi ett glatt gäng på 18 personer. Vi besöker sedan **Lanskys, Beale Street** och museet **Memphis Rock and Soul Museum**.

Därefter beger vi oss till **Lorraine Motel**, idag en minnesplats för **Dr. Martin Luther King** som mördades där den 4 april 1968. I byggnaden ligger idag också **National Civil Rights Museum**.

Vi åkte sedan vidare för att äta lunch och därefter blev det ett guidat besök på legendariska **Sun Studio**. Verkligen en innehållsrik dag som slutade med en kväll på Beale Street vilket är obligatoriskt om man besöker Memphis!



*Sandra Jonsson, Eva Lind Söderling och Christer Tengblad besöker Sun Studio i Memphis i september 2022.
Foto: Eva Lind Söderling*



miljon dollar och tack vare dessa donationer kunde alltså det museum vi ser på platsen idag och musikskolan byggas upp. Allt detta finns att läsa i boken "**Resa till rockens rötter**" som Premium förlag givit ut. Den kan jag rekommendera.

Efter ett besök på museet, som var lite speciellt denna dag - Bruno hade med sig en dräkt som artisten **Rufus Thomas** burit och som museet länge velat köpa. Det fick dom göra nu och Bruno fick också en tegelsten från det gamla Stax, att ha i sin trädgård hemma, som tack!

Sandra och Eva utanför Sun Studio. Många legender har spelat in skivor i Sam Phillips studio under årens lopp. Foto: Eva Lind Söderling

Dagen efter besöker vi **Audobon Drive** och sedan **Stax Studio**. Om att Elvis spelade in en skiva där 1973 sägs inte ett ord i alla de montrar över artister som spelat in skivor på Stax som museet innehar. För idag är det just ett museum. Det gamla Stax fick tyvärr stå och förfalla och såldes 1981 till Church of God in

Christ för 10 dollar. Efter ytterligare 8 år av förfall revs byggnaden helt 1989. År 1998 donerade en anonym givare 5 miljoner dollar för att bygga upp Stax igen som museum samt en musikskola för de fattiga barnen i området. Ytterligare en donator gav en



Bruno fick en tegelsten från Stax. Foto: Eva Lind Söderling

Därefter begav vi oss till **Graceland** för en lunch. Medan musikresegänget besökte Graceland (vi skulle få en heldag där vår sista dag på resan) åkte vi runt och såg lite andra Elvisplatser såsom Elvis skola och Elvis första bostad i Memphis. Även platsen där **Poplar Tunes** legat och den elstolpe där Elvis som liten står med en cykel, lite nördigt kanske men kul. Vi besöker sedan också **Peabody Hotel** med ankparaden på kvällen. En tradition de haft sedan 1935 att ankorna varje dag åker ner med hiss från taket till lobbyn på hotellet där de simmar runt i en fontän till klockan 17 då de åker upp igen.



*Graceland och gravarna är målet för varje äkta Elvisfan.
Foto: Eva Lind Söderling*



*Här vid telefonstolpen
poserade Elvis på sin cykel,
ca 14 år gammal, för ett foto.
Foto: Eva Lind Söderling*



Vi åker sedan iväg mot **Nashville** där vi bor på **Gaylord Opryland** en bit utanför staden nära (nya) **Grand Ole Opry**. Även i Nashville, där **Charlie McCoy** är med oss och guidar får vi se många intressanta platser som **Ryman Auditorium**, **Broadway**, **RCA Studio B** där **Ron Harman** guidar oss, en historisk plats. Alla som ville fick sitta vid det piano som står där och som hörs på alla inspelningar Elvis gjorde i studion. De släckte ner studion och vi fick lyssna på **How Great Thou Art** där man tydligt hör pianot samtidigt som vi alla tittade på det. Magiskt!



*Eva och munspelslegendaren Charlie McCoy har en trevlig stund tillsammans.
Foto: Eva Lind Söderling*



*Ron Harman, i solglasögon, guidar gruppen vid historiska RCA Studio B i Nashville.
Foto: Eva Lind Söderling*



*Pianot i RCA Studio B.
Foto: Eva Lind Söderling*

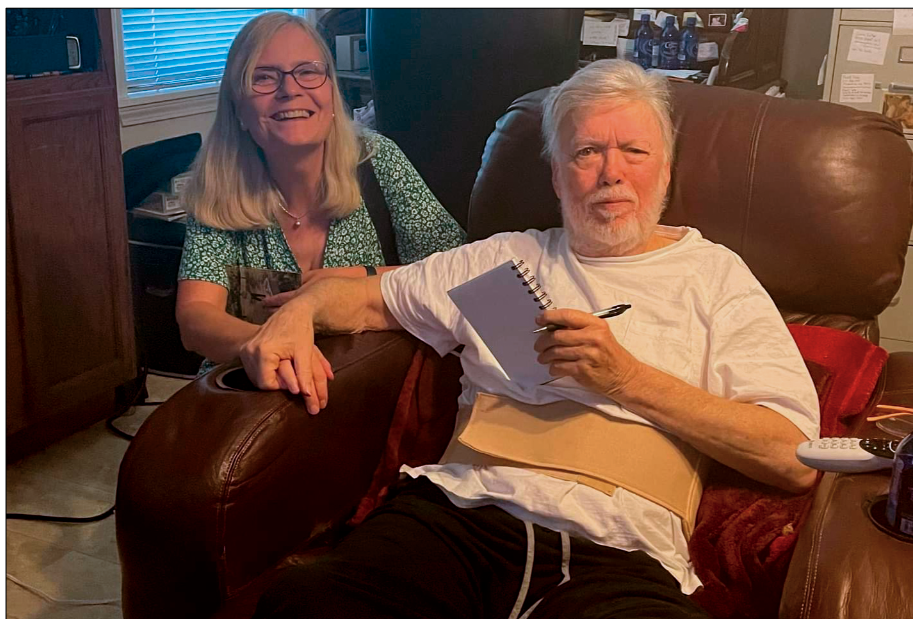
Besök hos några celebriteter inom musiken hör också till Stora Musikresan och även vi i Elvisgruppen fick vara med och träffa **Billy Swan**, som tyvärr skadat ryggen när vi

var där. Vi fick dock gå in två och två och få en liten pratstund och autografer varefter vi önskade honom en god bättring och därefter åkte vi vidare. Billy Swan hade en stor hit med sin **I Can Help**" som också Elvis spelade in. Vi fick därefter träffa **Brenda Lee** i hennes hem "**Little Miss Dynamite**" som hon också kallades. Mycket trevligt.

Slutligen blev det också ett besök hos **Diane Young**, **Chip Youngs** änka, där vi också fick träffa **Bobby Wood** från Elvis husband i **American Sound Studio**. Han och Charlie McCoy spelade några låtar för oss.

I Nashville hade vi också en dag med **Johnny Cash** tema där vi besökte tomten där hans hus stått (nedbrunnet idag), hans grav och några utav oss gick också till **Johnny Cashmuseet**.

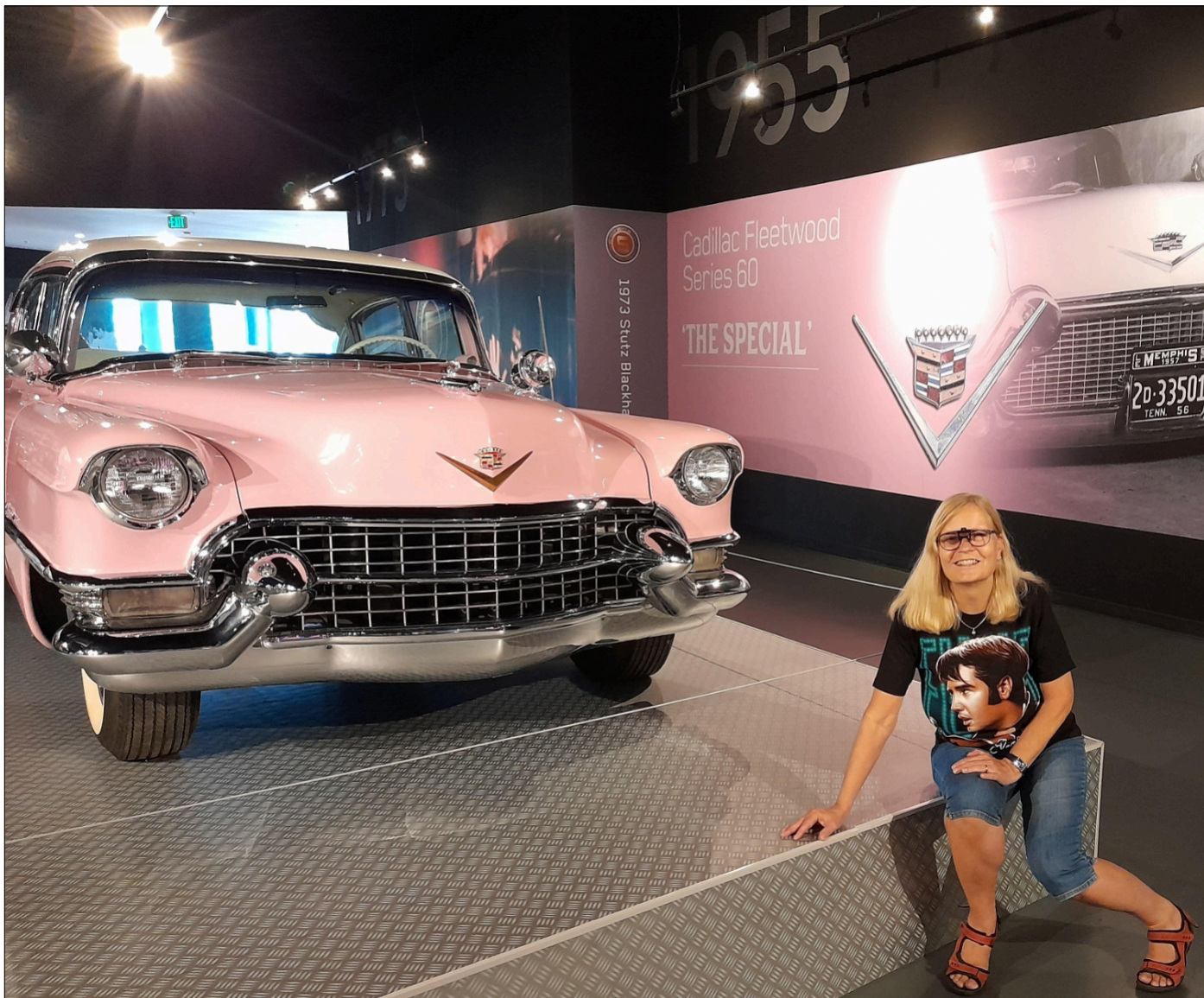
På söndagen var det dags för de som deltagit i Stora Musikresan att åka hem. Vi i Elvisgruppen, vi var 8 st kvar, åkte vidare mot **Tupelo** där vi fick besöka hemmet där Elvis föddes och växte upp samt kyrkan han gick i som barn. Dock så är det inte mycket i barndomshemmet som är original idag, men man har ändå försökt att återskapa det så som det kan ha sett ut med tidstypiska möbler etc. Kyrkan är flyttad från sin originalplats och ligger nu intill barndomshemmet.



*Billy Swan hade skadat ryggen men tog ändå emot fansen.
Foto: Eva Lind Söderling*



*Eva tillsammans med "Little Miss Dynamite" Brenda Lee.
Foto: Eva Lind Söderling*



Elvis rosa Cadillac måste man givetvis posera framför.
Foto: Eva Lind Söderling

Vi åkte också iväg till affären där Elvis köpte sin första gitarr. Tyvärr så var den stängd för dagen, men vi kunde ändå titta in genom fönstret.

Vår resa avslutades sedan i Memphis, denna gång checkade vi in på **Elvis Guesthouse**, precis bredvid Graceland där vi fick en heldag. Verkligen en fin avslutning på resan. Guesthouse har en exakt

kopia av trappan på Graceland, lite kul. Det var en upplevelse i sig att bo där bredvid Graceland och sedan kunna gå runt där och se allt på Graceland, utställningarna och alla butiker. Helt fantastiskt. Ett måste för alla Elvisfans som har den möjligheten.

Sedan återstod bara hemresan till Sverige. En trevlig resa som gick alldeles för fort, men med

så mycket att uppleva. Jag rekommenderar alla som har möjlighet att göra en sådan resa med Bruno, Swansons och G9 Produktion.



NY RESA!

Den Ultimata Musikresan

Reseledning & Produktionsteam: Bruno Tillander och Charlie McCoy

6-15 juni, 2023

Resan tar er med till "Music City" Nashville där ni får uppleva ett exklusivt och fashinerande, aldrig tidigare skådat, program med bland annat besök hos världsberömda och musikhistoriskt intressanta legender och celebriteter i deras privata miljöer.

Under fyra dagar, 8-11/6, upplever vi världens största countryfestival.



NASHVILLE



Frågor & anmälan Swanson's tel. 0479-14470, www.swansons.se
Ni kan också ringa Bruno om ni har frågor, mobil 0700 596002

Vi välkomnar vår nye medarbetare Trevor Simpson



Trevor Simpson och Priscilla Presley



Trevor i radiostudion

TREVOR SIMPSON – FÖRFATTARE & RADIOPROGRAMLEDARE

Jag föddes 1942 och köpte min första Elvis-skiva (Heartbreak Hotel) när den gavs ut i maj 1956. Den startade ett livslångt intresse för "Allting Elvis" med speciell inriktning på alla aspekter av hans breda musik.

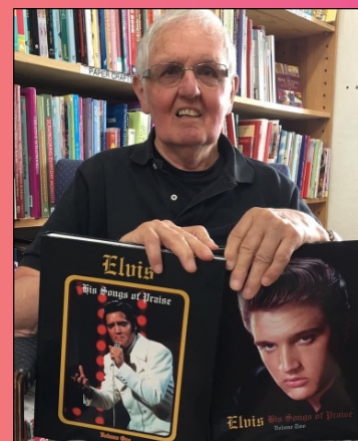
Efter att jag hade skrivit många artiklar i Elvistidningar så fick jag fem Elvisböcker publicerade och utgivna av FTD. Böckerna var: "The Best of British-The HMV Years", "The Best of British-The RCA Years 1957-1958", "The Best of British-The RCA Years 1959-1960" och två volymer av "His Songs Of Praise", som innehåller historierna bakom fler än 100 gospel- och sakrala sånger.

Under resans gång har jag fått träffa, förutom Priscilla Presley, många av Elvis låtskrivare, körsångare och musiker. Det jag verkligen brinner för är att samla på låtskrivarnas demoinspelningar som de gjorde till Elvis och att få höra låtarna på exakt samma sätt som han hörde dem första gången.

Trevor Simpson – December 2022



Han kommer att börja skriva för Elvismagasinet från och med nummer 1 (februari) 2023. Förvänta er mycket detaljerade artiklar om musiken vilket är Trevor Simpsons specialområde.



"NIPPER'S CORNER"

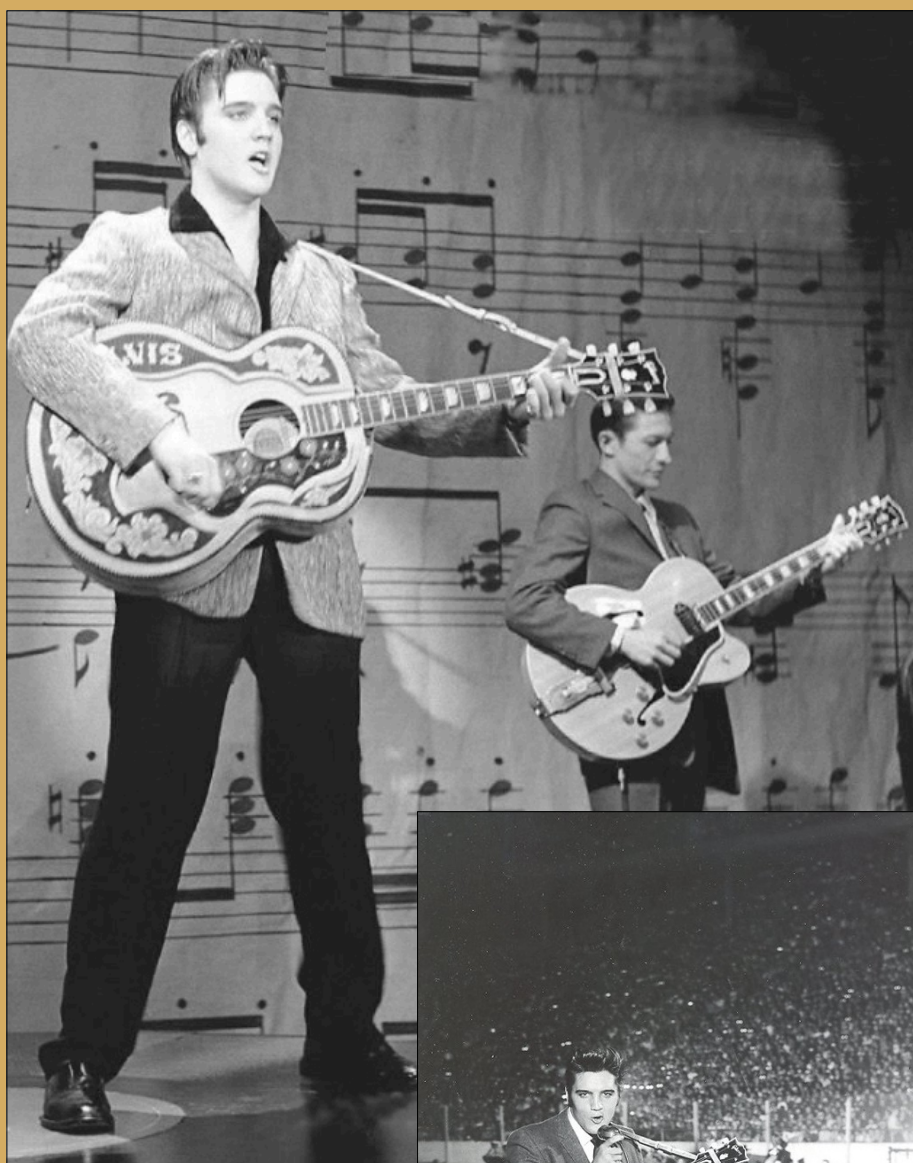


Joe Devine

I oktober 1956 köpte Elvis en ny **Gibson J-200** gitarr, med **serienummer A22937** av Sid Lapworth från O.K. Houck Piano Co. Han använde den första gången den 11 oktober 1956 på konserten på **Cotton Bowl**. Senare 1957 kan man se den med ett handgjort läderfordral. 1960 skickade **Scotty Moore** denna gitarr till Chicago, via en Memphisbaserad musikaffär, för att bli uppfräschad. Men Elvis behövde en gitarr inom ett par veckor, för en inspelningssession, så Gibson skickade honom en helt ny gitarr av **1960 års modell** med samma röda plektrumskydd.

Jag pratade personligen med Scotty Moore om detta och han berättade att den ursprungliga gitarren till slut returnerades till Elvis. Han hade trott att den var borta för alltid. När Gracelands arkivavdelning kontrollerade serienumren för Elvis gitarrer 2001, blev de chockerade när de

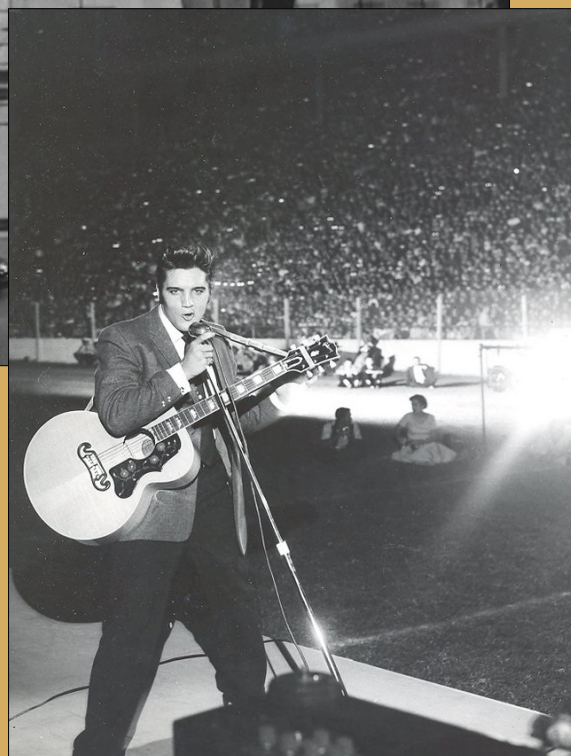
Elvis Gibson J-200



Elvis och Scotty Moore på Ed Sullivan Show 1957.

upptäckte att de faktiskt hade originalgitarren från 1956.

Gibson hade slutfört uppfräschningen av gitarren med att addera ett specialgjort plektrumskydd och sätta Elvis namn på gitarrens hals och sedan skickat iväg

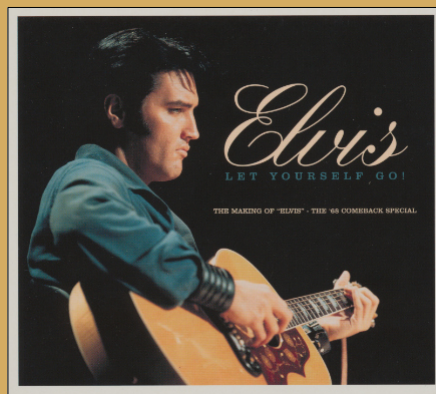


Elvis på Cotton Bowl i Dallas den 11 oktober 1956 inför 26 000 personer. Foto: Dallas Historical Society

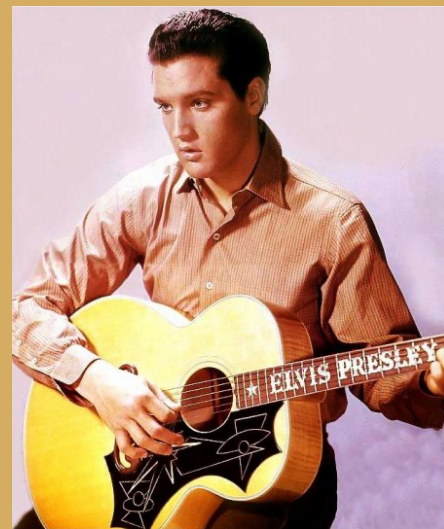


*Elvis Gibson J-200 gitarr utställd på Graceland.
Foto: Thomas R Machnitzki*

den till Elvis. Denna modifierade 1956 Gibson J-200 är den äldsta gitarren i Gracelands arkiv. Den syns bla på de första promobilderna för filmen **Wild In The Country**. Den förblev Elvis favoritgitarr i många år och han använde den också när han återvände till live scenen igen på



Gibson J-200 från 1960.



*Elvis med den uppvaxade Gibson J-200 gitarren.
PR-foto för filmen Wild In The Country.*

International Hotel i Las Vegas under sommaren 1969 bland annat.

Den nya gitarren från 1960, J-200 (**serienummer A32944**), behöll Elvis också för resten av sitt liv. Den kan ses i 1968 TV-specialen, där Elvis spelar på den.

Så nu när du besöker Graceland och ser Elvis gitarrer i utställningen, så är den originalgitarren du ser med Elvis namn ingraverat på gitarrhalsen och med det röda plektrumskyddet. Och när du ser en gitarr med bara rött plektrumskydd, så vet du att det inte är 1956 års modell, utan en nyare liknande från 1960.



I samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland så publicerar vi intervjuer som Keith Huotari gör både för amerikansk radio och för våra klubbars räkning. Här kommer Keiths intervju med Larry Strickland från The Stamps.

Larry Strickland



Keith: – Dagens gäst är Larry Strickland. Larry var en av medlemmarna i den legendariska gruppen J.D. Sumner and The Stamps Quartet som körade för Elvis Presley. Tack för att du är med oss Larry! Kan du kort berätta om din ungdom och hur du kom in på musikens bana?

Larry: – Min pappa var präst. Det här var... Jag föddes 1946. Min pappa var stort gospelfan och han älskade gospelkvartetterna. När jag var väldigt ung, kanske tio, tolv år gammal, jag minns inte exakt, tog han mig med på en gospelkonsert. När musiken från den där scenen och gospelkvartetten träffade mig så gick den rätt in ryggmärgen på mig. Det soundet och den känslan jag fick... Det var som att något hände med mig. Jag



Larry Strickland sjöng med J.D. Sumner och The Stamps Quartet
Foto: Larry Strickland

var fast. Det var något som jag bara måste göra. I så unga år var det förstås något som jag bara kunde drömma om. Men jag började öva mig i att sjunga. Jag köpte album med några av kvartetterna och varje dag spelade jag skivorna. I timmar stod jag där och sjöng med och försökte lära mig basstämman. Min röst förändrades. Samtidigt som jag lärde mig att sjunga basstämman fick jag,

lyckligtvis, en allt djupare röst. Jag kan inte låta bli att undra vad som skulle ha hänt om jag hade fallit för någon annan stämman, som till exempel tenorstämman, om jag då hade utvecklats i den riktningen och om det hade fungerat när min röst förändrades. Jag vet inte säkert men förmodligen inte. Jag tror att det var förutbestämt att jag skulle sjunga basstämman.

Keith: – Du var tio år gammal 1956 när Elvis slog igenom i hela världen. Var du ett Elvisfan när du växte upp?

Larry: – En gnutta. Eller så mycket som jag kunde vara då. I mitt hem spelades inte mycket av den sortens musik. Till största delen så var det gospelmusiken som var den helt dominerade musiken. Det var den som jag var helt beroende och förförd av och som jag studerade. Den hade jag i huvudet hela tiden. Men jag älskade all sorts musik. För mig finns det bara två sorters musik och det är bra och dålig! Jag älskade alla musikstilar och jag kunde lyssna på vad som helst. Men det var inget som vi gjorde. På den tiden var det skivspelaren som gällde och vi lyssnade inte så mycket på radio. Vad jag minns så gjorde vi inte det i alla fall. Som tonåring började jag lyssna på all musik som spelades på 50- och 60-talet.

Keith: – Kan du berätta om din musikaliska bakgrund innan du blev medlem i The Stamps Quartet?

Larry: – När jag var omkring sjutton så träffade jag några människor som skulle bilda en kvartett i Raleigh i North Carolina. Jag gick med i gruppen och vi åkte runt i hela delstaten och sjöng. Till alla ställen som vi kunde få

**JD Sumner
and the
Stamps
1976**

JD Sumner
(seated)

L-R:
Bill Baize
Ed Hill
Ed Enoch
Larry
Strickland
Ronnie Mabe



bokningar. Vi sjöng i kyrkor och på små marknader och mässor och liknande. Sedan gick jag med i en annan grupp och vi hade en konsert i North Carolina med den nya gruppen. Vi var öppningsakten för J.D. Sumner and The Stamps Quartet. De hörde mig sjunga och Ed Enoch, som var lead singer med Stamps på den tiden, kom till mig efter showen och vi pratade lite innan han sa till mig: "Ge mig ditt telefonnummer! Man vet aldrig när vi kan behöva någon (sångare)." Fem år senare. Ed hade sparat mitt nummer i sin plånbok, eller var det nu var, och behållit det i fem år. Så när Richard Sterban, som sjöng med The Stamps då, lämnade gruppen och gick med i the Oak Ridge Boys, ringde de.

Jag bodde fortfarande i North Carolina. De bad mig komma till Nashville, jag gjorde en audition och jag fick jobbet!

Keith: – Det måste ha varit spännande för dig att åka från North Carolina till Nashville med möjligheten att ha en fantastisk karriär framför dig. Var du orolig och nervös eller?

Larry: – Javisst! Det var otroligt! Det var ju min dröm att få sjunga med en känd kvartett. Det var min första dröm (som besannades). Jag hade verkligen ingen aning... Det fanns inte överhuvudtaget i mitt huvud att jag skulle börja köra för någon. Allra minst för Elvis Presley!

Keith: – Berätta om ditt första möte med Elvis! Jag har förstått att det är en väldigt intressant historia.

Larry: – Ja det är det! (Skratt) Min första show med honom var i Las Vegas och jag var ju så grön som man bara kunde vara. Jag hade aldrig varit i Vegas. Möjligen hade jag sett bilder därifrån men jag förstod inte alls hur det var där. Jag dök upp där i Vegas med alla sina lampor, ljud och dofter. Allt var så fängande och häpnadsväckande. Nu var vi där och jag sprang omkring överallt, runt i kasinot och bara sög in allting. Då ringde Ed och sade: "Hej, vi har en repetition där uppe om några timmar så möt mig där och där." Sedan gick vi upp och längst uppe på Hilton fanns det, på den tiden, en stor festsal. Alla var där. Alla bandmedlemmar, the Sweet Inspirations, och alla som var med i följet och som var en del av showen, de befann sig alla i detta stora rum. Då kommer Elvis in genom dörren, båda dörrarna in till festsalen öppnades och in kom två livvakter som följdes av Elvis och ytterligare två livvakter bakom honom. De rör sig på något sätt som en maskin, på samma sätt som om det var helt samstyrt. Det gjorde mig nervös och skitskraj. (Skratt) Men på ett imponerande sätt. På den här tiden så var det inne, bland de unga, att använda



Larrys skiva - Legacy
Foto: Larry Strickland

snickarbyxor (hängselbyxor). Man kunde köpa dem i alla varuhus. Alla sålde snickarbyxor och jag hittade ett par med utsvängda ben. Jag tänkte: "Wow, jag har snickarbyxor med utsvängda ben!" Jag tyckte att det var det coolaste som fanns. "Nu är jag verkligen hipp! Jag är med i coola gänget!" Så jag hade de där snickarbyxorna på mig och kände mig stolt och nöjd med mig själv. Då kom Elvis till stället där vi stod och började krama alla. Han gick runt och kramade alla för de hade inte sett varandra på en månad eller två. Jag minns inte exakt hur länge sedan det var sedan den senaste turnén men han hälsade på alla med en

kram. Till sist kom han stället där jag stod tillsammans med The Stamps och då sade Ed Enoch: "E", de kallade honom för E, "det här är vår nye bassångare, Larry Strickland." Elvis tittade på mig och sträckte sig fram och skakade hand med mig. Sedan tog han Ed lite och sidan, cirka en halv meter från mig som för att dölja det, och sade, och jag vill inte använda språket som han använde men det var ett fult ord, "Ed, var i hela världen hittade du den här _____ bonden?" Men jag hörde vad han sade. Jag hörde honom säga det och det kändes som "Åh, Gud!" Och det kändes som att alla

skrattade. Han fortsatte runt i rummet och pekade ut mig för alla som han inte hade hunnit hälsa på ännu. "Har ni sett den där bonden?" sade han. Naturligtvis började de skratta. Jag gjordes till åtlöje för hela följet på min första dag. (Skratt) Självklart gav det mig ärr för livet.

Keith: – Trodde du att din första dag också skulle bli din sista?

Larry: – Ja det trodde jag. Det trodde jag verkligen för jag hade hört att The Stamps hade haft en kille som var bassångare, som av någon anledning, hade sagt eller gjort något som inte var coolt eller nåt och följande dag så var han borta. Det kunde inte finnas någon i gruppen som skapade någon form av negativa känslor mot någon. Så ja, jag trodde att jag inte ens skulle få vara med på en endaste show.

Keith: – Vi försöker alla föreställa oss hur det skulle vara att träffa personer som Elvis och andra ikoner. Kommer förväntningarna att motsvara verkligheten? Hur var ditt första möte med Elvis? Motsvarande människan Elvis dina förväntningar av ikonerna Elvis?

Larry: – Javisst! Ja jag menar att han var alltid Elvis. Det fanns inget

"vardagligt" med honom. Hur han såg ut och hans rörelser och allt annat. Jag var helt förundrad/fascinerad. På min hemsida skrev jag att det är ovanligt för en man att säga om en annan man, speciellt en heterosexuell man, men han var vacker! Hans kläder och hur han klädde sig, hur han såg ut, jag menar det var vackert! Det var den coolaste personen jag någonsin sett! Man bländades av hans image och att jag var så nära honom var svårt att förstå.

Keith: – Jag hade äran att få intervju J.D. Sumner några månader innan han dog. Vad kan du berätta om honom? Elvis verkade ha ett speciellt förhållande till honom.

Larry: – Elvis älskade J.D. När Elvis var en grabb, cirka 17-18 år gammal, ville han bli gospelsångare. När han växte upp, ungefär som jag själv, lyssnade han på kvartetterna och gospelmusiken och han älskade det. Han älskade den sortens musik! En gång i månaden, eller om det var en gång varannan månad, arrangerades ett stort gospel evenemang på Ellis Auditorium i Memphis. J.D. var då med i the Blackwood Brothers Quartet. Elvis kom till sceningången på Ellis Auditorium och J.D. släppte in honom. Han fick sitta bakom scenen. Från och med då så älskade och

respekterade han J.D. väldigt mycket. Det var faktiskt så att när Elvis ringde J.D., för att anställa Stamps, och han frågade honom om han kunde tänka sig att ta med Stamps och köra för honom så sade J.D.: "Skojar du? Vi skulle älska att få sjunga med dig!" Varpå Elvis sade: "Åh, jag önskar att jag hade vetat att ni skulle ställa upp. Då hade jag ringt mycket tidigare!" Han trodde att eftersom J.D. var en så stor gospelstjärna så skulle han inte vara intresserad av att jobba med Elvis.

Keith: – Elvisfans har länge fått höra om att det, efter showerna, sjöng gospels hela nätterna. Jag förmodar att du var med vid många sådana tillfällen?

Larry: – Det var jag inte. För då hade de slutat göra det. När jag kom med... Jag vet inte varför det aldrig hände. Han var lite utbränd på grund av Vegas tror jag och det var tufft för honom att klara av en veckas med shower varenda kväll så han vilade mer. Han sov i stället för att vara upp och sjunga hela natten. Det hade varit fantastiskt att få vara med runt pianot och sjunga så som de gjorde. Men jag hörde också från de andra killarna att det höll på att knäcka dem när de var uppe hela natten och sedan skulle göra en show följande kväll. Då var de så trötta och sömniga att de knappt

kunde hålla sig vakna. Så det fanns en baksida också.

Keith: – Du gjorde många shower med Elvis. Var det några shower som du tycker var speciella eller utmärkte sig på något sätt?

Larry: – Jag älskade alla shower i Vegas! Orsaken var att det var en mindre lokal, orkestern var större och det var en fördel med alla som spelade blås och sådant i Vegas. Det verkade också finnas mer energi i publiken. Troligen för att lokalen var mindre så publiken var närmare scenen. Världens största show i Las Vegas med en jättestor orkester... Hur kan det bli bättre?

Keith: – Elvis hade alltid folk runt sig. Fick du någon gång chansen att prata med honom på tu man hand?

Larry: – Den gången vi träffades bara han och jag var när vi höll på att spela in i the Jungle Room på Graceland. Det var en kväll som han inte var redo att sjunga och Charlie Hodge sade: "Elvis kan inte spela in just nu. Han är på övre våningen och går igenom sin garderob. Han tänker göra sig av med alla kläder han har för han tänker skaffa sig en helt ny garderob." Det var vad Charlie sade till oss. Han fortsatte: "Om det är någon som vill ha något så kommer jag med er



På albumet "Elvis Country" ser man Elvis som barn.

upp." Han följde med oss upp en åt gången. Vi var inte ett helt gäng utan en och en fick vi gå upp till Elvis sovrum och in i hans garderob. Det var bara jag och han i garderoben. Jag kommer inte ihåg vad vi pratade om. Men jag kommer ihåg att han tog fram kläder som han höll upp framför mig som för att se om de skulle passa eller hur de skulle se ut på mig. Självklart så tog jag allt som han gav mig. Vi åkte alla därifrån med flera uppsättningar kläder. Det var inte scenkläder. Men kläderna som vi fick var specialsydd och inte direkt några vanliga vardagskläder som man kan hitta i affärerna.

Keith: – Inga utsvängda snickarbyxor?

Larry: – Nej! Och för att återvända till det så, vad ingen berättade för mig, och det hade väl ingen orsak att berätta det heller, var att han inte tyckte om snickarbyxor. Det var förmodligen därför som han skämtade om dem. För att... Om du har sett något av fotona av honom som liten pojke?

Keith: – Javisst absolut!

Larry: – I Tupelo hade han sådana byxor. Det sägs att han hade sagt att han aldrig skulle ha på sig sådana igen.

Keith: – För att det var en påminnelse om var han kom ifrån...

Larry: – Så var det och det visste jag inte.

Keith: – Ditt senaste projekt heter "Legacy." Vad fick dig att starta det projektet?

Larry: – Jag har alltid varit med i en kvartett, där jag sjungit basstämman, och allt som jag har spelat in har varit tillsammans med en grupp. Det var producenter här i stan, gospel-producenter, som tog kontakt och ville få mig att göra ett eget projekt. Jag svarade bara att jag är van att sjunga i en grupp. Jag älskar kvartetter och jag kunde inte se mig själv göra ett soloalbum. Till sist insåg jag att tiden går och jag visste att jag aldrig kommer att skriva en bok om min tid tillsammans med Elvis. Nästan alla i (Elvis)följet har i något skede skrivit en bok om deras tid med Elvis ur alla möjliga aspekter och jag kände att jag inte hade så mycket att tillägga där. Men jag ville ändå lämna något i arv i form av min röst och vad jag bidrog med till Elvis show och till gospelvärlden. Därför gick jag in i studion och spelade in. Det är en CD med 6 låtar. Några är gamla psalmer som Elvis spelade in och ett par är countrylåtar som jag gillar mycket och som jag trodde att skulle passa min röst.



**På baksidan av Larrys skiva ser man ett foto av honom tillsammans med Elvis.
Foto: Larry Strickland**

Det är en del av de bästa musikerna i Nashville som medverkar. Killen som spelar med Garth Brooks, hans fiolspelare, killen som spelar ståbas har jobbat med Johnny Cash, och på en av låtarna spelar Fleetwood Macs sologitarrist på min lilla gospelskiva! Han är en av våra vänner. Vi spelar poker varje onsdag kväll hemma hos mig och han kommer varje vecka för att spela. Han heter Rick Vito om någon vill kolla upp honom. Han är en fantastisk kille, en snäll kille, och när han fick veta att jag skulle spela in

något så sade han: "Jag vill vara med och spela på skivan." Det var inte så att jag gick till honom och bad på mina bara knän om det. Nej han sade: "Jag vill spela på den!" På en av låtarna gör han ett fantastiskt bra jobb på slide guitar. Sedan är det bassisten som har turnerat med Reba McEntire. Det är det underbara med Nashville - överallt finns det fantastiska musiker! Musiken på plattans spår är verkligen av högsta klass!

Keith: – Jag noterade ditt TCB-halsband på ett PR-foto för albumet. Hur fick du ditt (halsband)?

Larry: – J.D. kom till mig med det då slutet närmade sig. Han hade fått det från Charlie. Elvis hängde det inte runt min hals vid någon stor ceremoni så som han hade gjort med de andra. Han hade slutat att göra sådana saker. Sedan var jag den sista killen som kom med i följet. Det kom inga nya människor efter mig.



Jag ringde till människorna på Elvis Presley Enterprises och berättade att jag gjorde den här skivan och att jag ville använda TCB-logon på omslaget om jag fick lov att göra det. De svarade: "Ja absolut får du det! Gör precis som du vill! Så de gav mig tillstånd att använda den på mitt CD-omslag."

Keith: – Jag förmodar att du fortfarande har det (halsbandet) kvar?

Larry: – Åh, ja! När jag berättar historien om när jag fick kläderna så är det många människor som frågar mig om jag fortfarande har dem kvar. Då måste jag svara att det har jag inte. Jag sålde dem för länge sedan och köpte en

riktigt fin bil för pengarna. De är säkerligen värda ännu mer nu men jag fick mycket pengar för dem och det var för flera år sedan. Men nog önskar jag att jag hade dem kvar nu.

Keith: – Hur fick du veta att Elvis hade gått bort och hur kände du den dagen?

Larry: – Det var så att hela Nashvillegruppen som var med i showen, The Stamps Quartet och andra som kom från Nashville för att vara med på turnén, vi väntade allihopa på flygplatsen på planet från Memphis som skulle hämta oss och ta oss till Portland i Maine där vi skulle påbörja en tio dagars turné. Vi fick ett samtal, för att hålla oss underrättade om vad som hände, där de sade att planet skulle anlända om cirka 30 minuter. Det hann inte gå så lång tid innan vi fick ytterligare ett samtal och då sade de: "Hej, turnén är inställd! Åk hem så hör vi av oss senare." Det var allt som de sade och jag vet inte vem som ringde och eller vem som svarade på telefonsamtalet. Men vi satte oss i våra bilar och åkte hem. Jag hörde det på radion! Naturligtvis förstår jag varför de inte berättade för oss där på flygplatsen. Jag är säker på att de försökte kontrollera hur nyheten skulle komma ut. Så vi hade ingen aning förrän vi befann oss i bilen.

Keith: – Kunde du ana att det hade något med Elvis hälsa att göra när du fick höra att turnén ställdes in?

Larry: – Nej, jag trodde att det var hans pappa. Jag trodde att något hade hänt med hans pappa. Det var min första tanke.

Keith: – Jag vet att du sjöng på hans begravning. Jag vill inte att du pratar om något som inte känns bekvämt för dig men berätta vad du kan och vill om den där svåra dagen.

Larry: – Det var som i en dimma. Overkligt! Vi stod i vardagsrummet där på Graceland, vilket inte är något speciellt stort rum. Det var i huvudsak familjen och folk från showen, körsångare och andra. Vi stod bakom kistan och den var öppen under en stor del av tiden. Vi stod precis bredvid den och sjöng. Jag förstår inte hur vi klarade av det. Som jag sade så kändes det overkligt och jag liksom befann mig utanför min kropp. Vi sjöng "Sweet, Sweet Spirit" och "How Great Thou Art" och några andra som som jag inte ens minns vilka det var. Vernon var förstås den som hade ordnat med allt och sagt hur han ville ha det. Man såg filmerna (på TV) med hundratusentals människor samlade längs med Elvis Presley Boulevard. Det var helt vansinnigt. Gråtande människor överallt. Det var



Gravarna på Graceland.
Foto: Elvis Ahlgren

hemskt! Det finns inget gott alls bland dessa minnen.

Keith: – Vad tycker du att folk ska minnas Elvis för? Något som du som var en av hans vänner, sjöng med honom och kände honom, som resten av oss inte kunde veta? Vad vill du att folk ska veta om Elvis som vi kanske inte gör?

Larry: – Jag vet inte om jag känner till något som inte redan är känt. Han bara... han var en de allra mest givmilda, godhjärtade människor som jag någonsin har träffat. Han gav oss i Stamps en limousine, han köpte en buss till oss, presenter till J.D., smycken, till alla. Han var en otroligt givmild person! Han brydde sig inte om pengar. Han kunde ge bort dem. Han älskade att

skratta. Det skrattades hela tiden. När vi repeterade tillsammans så skrattade han alltid. Han var så normal som han kunde vara med tanke på det liv som han levde. Men det viktigaste är hur god han var som människa.

Keith: – Nu lever vi i en värld full av sociala media och där kan fansen få kontakt med dig. Hur hittar fansen dig online?

Larry: – Jag har hemsidan www.larrystricklandmusic.com. Där finns det lite historier. Bland annat berättar jag där om min första show med honom (Elvis) i Vegas. Inte repetitionen. Om känslorna jag hade under den allra första showen. Bandet och orkestern som drar igång med temat från 2001 och han gör entré. Hur jag

kände då. Lite om min bakgrund och så kan man även se de foton jag hittat där jag är tillsammans med honom. Man kan också beställa min CD från hemsidan om man vill.

Keith: – Tror du att vi hade sett Elvis på Twitter, Facebook eller Instagram om de plattformarna hade funnits på den tiden?

Larry: – Jag tvivlar på att han skulle ha hållit på med sådant personligen. Han hade säkert låtit någon annan sköta det åt honom. Jag kan inte föreställa mig att han skulle sitta och göra det själv.

Keith: – Vad har du för andra intressen förutom musiken? Poker åtminstone...

Larry: – Ja poker är ett intresse. Min fru är countryartist. Hon heter Naomi Judd och är med i gruppen The Judds.

Keith: – Naomi Judd var den som svarade när jag ringde.

Larry: – Ja det var hon som svarade.

Keith: – När hon svarade Naomi så tänkte jag: "Jag fick just prata med Naomi Judd!!! OK!"

Larry: – (Skratt) Jag är inblandat i mycket av det som hon sysslar med inom

countrymusiken. Jag försökte faktiskt att vara hennes manager under en lång tid. Det var det dummaste jag någonsin gjort! (Skratt) Min rekommendation till alla där ute är att inte försöka vara manager åt sin fru! Det fungerar inte!

Keith: – Jag tror att det måste vara omvända roller!

Larry: – Det var så det var. Det var det som var problemet! (Skratt) Vi bor ute på landet och vi har många fina vänner. Till exempel så bor Reba McEntire precis i närheten. Känner du till Mac Davis?

Keith: – Javisst!

Larry: – Han är en av våra pokervänner. Han kommer inte varje vecka men ganska ofta. Jag spelar ofta golf med honom. Han är en härlig kille! Han skrev "In the Ghetto".

Keith: – Jag tänkte precis säga att han har koppling till Elvis!

Larry: – Åh ja! Verkligen!



Larrys hemsida www.larrystricklandmusic.com

Han och jag älskar att sitta tillsammans och berätta historier för varandra. Vi råkar bo på ett ställe där det finns väldigt mycket musikfolk. Det är ett härligt liv!

Keith: – Jag tackar för din tid med oss idag. Du bjöd på ett fascinerande perspektiv på Elvis liv och karriär och våra radiolyssnare och tidningsläsare är väldigt tacksamma för det. Må gott och tack så mycket ännu en gång!

Larry: – Tack Keith! Det var ett nöje att prata med dig och jag skickar en hälsning till alla dina fans och följare där ute!



Översättning:
Elvis Ahlgren

Denna artikel publiceras i samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland.
www.elvisfinland.fi



Elvis i
Norden 
www.elvis.ax

2 clubs – 1 King





Mickes Serier, CD & Vinyl

**Vi köper, byter och säljer både
nytt och gammalt!**

Besöksadress:

**Långholmsgatan 20 & Långholmsgatan 13,
Närmsta tunnelbana Hornstull,
uppgång Bussar / Hornstull**

Postadress:

Långholmsgatan 20, 117 33 Stockholm

Tel: 08-668 10 23

www.mickes-cdvinyl.se

MICKES
Serier, CD & Vinyl.

The Mississippi River – en låt som Elvis skrev?

Om du läser volym 8 i bokserien Elvis Presley Words The Complete Lyrics hittar du texten till en låt med namnet The Mississippi River. En låt som påstås ha skrivits av Elvis och en person vid namn Terry Fell. Boken hävdar följande: "Elvis egen handskrivna låttext. En låt han uppenbarligen måste ha framfört hemma när han var stationerad i Tyskland. Kan den här låten möjligen vara en äkta Presley-komposition? Längst ner på pappersarket skriver han: "Text av Elvis Presley och Terry Fell". Den ursprungliga titeln på låten var The Tupelo Song. Den titeln har strukits över och ersatts av The Mississippi River."

Texten till The Mississippi River går så här:

*Well, I've been out in Texas
And in Tennessee,
Every place I go
There is something haunting me,
Tells me get a ticket
On a one-way track,
Head for Mississippi
And don't look back,
So I'll catch the mystery train
That gets me there on time
To my old hometown
And those memories on my mind.*

NOV 25 1960
THE RED, WHITE AND BLUE STAR-BRIGHT SHOW OF THE YEAR!
ELVIS PRESLEY
ELVIS SINGS 'EM!
JULIET (THE CAN-CAN GIRL) SWINGS 'EM!
10 GREAT SONGS!
Elvis sounds off and Juliet swings out in the rousing, rollicking story of America's oversea's G.I.s! It's a romantic blitz... a three-day pass at those frolicking frauleins!
A HAL WALLIS PRODUCTION
TECHNICOLOR
CO-STARRING JULIET PROWSE - Directed by NORMAN TAUROG
Written by EDMUND BELOIN and HENRY GARSON · A PARAMOUNT RELEASE
THE SPECIAL THANKSGIVING ATTRACTION AT YOUR FAVORITE THEATRE!

*That's the way a steamroller
Sounds at night,
Pullin' up the river
In the pale moonlight.
Now I can hear the music
Of a steel guitar,
You can see the risin' beauty
Of the evenin' star.
And my dear old mommy's
Glad to see me back,*

*Glad that I bought a ticket
On a one-way track.
So you see there's nothing
You could leave behind,
The Mississippi River
Keeps runnin' through my mind.*



1959 började han sin militärtjänst i den amerikanska armén och var stationerad i Västtyskland. Tillsammans med Elvis Presley, som samtidigt också var stationerad i Västtyskland skrev han låten "Mississippi River". Singeln släpptes aldrig, men rättigheterna såldes senare för 30 000 dollar 1996."

Den uppmärksamme läsaren inser dock snart att det är något konstigt med det sista stycket ovan! Om Terry Fell föddes 1921 innebär det att han var 14 år äldre än Elvis och kan knappast som 38-åring ha gjort sin militärtjänst samtidigt som den 24-årige Elvis? Eller? För mig låter det mycket underligt i alla fall.

Överst på hans Wikipedia-sida står det också en varning: "Den här artikeln har flera problem.... Den här artikeln behöver ytterligare citat för verifiering." Detta kan dock betyda vad som helst, det behöver nödvändigtvis inte vara texten om militärtjänsten och Elvis som behöver ytterligare verifiering, utan det kan vara något helt annat.

Jag börjar nu googla på det här med 1996 och 30 000 dollar, för här måste det finnas något att gräva vidare i?! Efter ett otal sökningar med många olika sökbegrepp får jag äntligen napp.

Källan till denna berättelse och det handskrivna papperet är inte specificerad i boken. Varför Elvis "uppenbarligen måste ha framfört" den här låten hemma i Tyskland beror på att det handskrivna papperet lär ha skrivits under Elvis vistelse i Tyskland när han gjorde sin militärtjänst där.

Vem är då denne **Terry Fell**? På Wikipedia hittar jag följande (nedkortat): "Terry Fell var en amerikansk countrymusiker. Han föddes i Dora, Alabama den 13 maj 1921 och fick sin första gitarr vid nio års ålder. Fell började sin skivkarriär 1945 som medlem i Billy Hughes

band, Pals of The Pecos. Han började sin solokarriär med Memo, sedan Courtney, 4 Star och Gilt-Edge Records, även om ingen av hans utgivningar blev hits där.

Under sin första session för RCA i Hollywood (1954) spelade han in en låt som skulle bli en hit. Även om A-sidan, "Don't Drop It" inte spelades särskilt ofta, blev istället B-sidan, "Truck Drivin Man", en klassiker, särskilt inom lastbils country-musikscenen. Fell stannade kvar hos RCA under de följande två åren; dock producerade han aldrig en singel med samma framgång igen.

DETAILS

LOT ESSAY

RELATED ARTICLES

MORE FROM

DETAILS

Elvis Presley

A rare page of autograph lyrics, signed, circa 1959 for an unreleased song *Mississippi River*, the twenty lines of lyrics in blue ink showing deletions and an alteration to the song title, represent the only known example of song lyrics written by Elvis Presley - the song co-written with Terry Fell while Presley was in the army in Germany makes references to his home town and his mother:

...I'll catch the Mystery Train that gets me/there on time/To my old home town and those memories/in my mind...Now I can hear the music of a steel guitar/You can see the beauty of the evenin' star/And my dear old mammy's (sic) glad to see me back,/glad I bought a ticket on a one-way track...

signed and inscribed in Presley's hand at the bottom of the page *Words by Elvis Presley and Terry Fell, Music by Terry Fell, 1p.*

Christie's beskrivning av textbladet som såldes för 30 000 dollar på auktion.

SONG CO-WRITTEN BY ELVIS NETS \$30,000 AT AUCTION

By Deseret News | Jun 7, 1996, 9:00am EET

f   SHARE

A song that Elvis Presley helped write, but never recorded, sold for \$30,000 at auction Thursday in London.

Christie's, the auctioneer, said the buyer asked to remain anonymous. Presley and songwriter Terry Fell - who composed "Truck Drivin' Man" - co-authored the 20 lines of "Mississippi River" in 1959 while Presley was serving in the U.S. Army in Germany.

Christie's suggested the song may have been a tribute to Presley's mother Gladys, who died a year earlier.

← Annonsen visas av Google

Ad options

Skicka feedback

Varför visas annonsen? 

På tidningen **Deseret News** (en tidning i Utah) lyckas jag hitta en artikel från den 7 juni, 1996:

"LÅT SAMSKRIVEN AV ELVIS INBRINGAR 30 000 DOLLAR PÅ AUKTION

En låt som Elvis Presley hjälpte till att skriva, men aldrig spelade in, såldes för 30 000 dollar på auktion i London i torsdags.

Christie's, auktionsförrättaren, sa att köparen bad att få vara anonym.

Presley och låtskrivaren Terry Fell - som komponerade "Truck Drivin' Man" - var medförfattare till de 20 raderna av

"*Mississippi River*" 1959 medan Presley tjänstgjorde i den amerikanska armén i Tyskland.

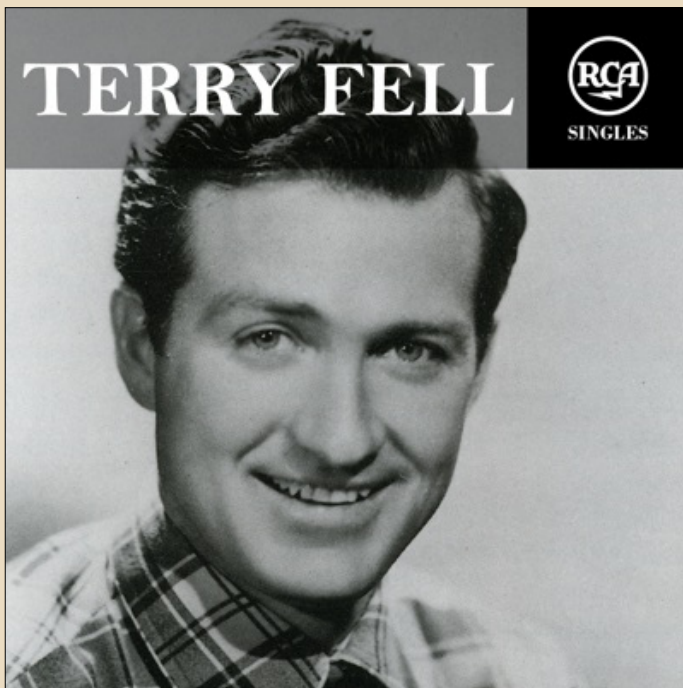
Christie's föreslog att låten kan ha varit en hyllning till Presleys mamma Gladys, som dog ett år tidigare."

Efter ännu mera efterforskningar om Terry Fell lyckas jag till slut verifiera att varken auktionshuset Christie's eller Wikipedia hade/har rätt. Jag hittar nämligen en intervju med Terry.

Sanningen är att Terry bara träffade Elvis en enda gång och det var 1955, och de

tjänstgjorde definitivt aldrig i armén tillsammans. Terry spelade verkligen in låten i fråga, den korrekta titeln var "**Mississippi River (Shuffle)**", men han skrev den själv och spelade in den i februari 1954 för utgivning på "X"-etiketten, ett dotterbolag till **RCA**. Försäljningen av textbladet på Christie's med anteckningen "*Text av Elvis Presley och Terry Fell*" var lika mycket en chock för honom som för någon annan.

Om mötet 1955 hade Terry följande att säga: "Den enda gången vi någonsin



sågs var under discjockey-konventet när han skrev på med RCA. Han var verkligen en intressant typ av kille." ("The only time we ever saw each other was during the (disc jockey) convention when he signed with RCA. He sure was an interesting type of guy.")

Tydligt skrev Elvis ut texterna till massor av låtar han gillade när han var stationerad i Tyskland och "Mississippi River (Shuffle)" var bara en av dem. Varför skrev då Elvis till sitt namn som medskribent? Ingen vet, men förmodligen berodde det på att han ändrade några av textraderna jämfört med originalet. Någon inspelning med Elvis har dock aldrig hittats.

Inspelelingen med Terry går dock att hitta på Youtube,

men jämfört med klassikern **Truck Drivin Man** som många artister har gjort en cover på är det ingen vidare låt tycker jag. Att Elvis aldrig spelade in den är ingen stor förlust för oss Elvisfans, men det är bara min snabba åsikt, lyssna och avgör själva.

Länkar:

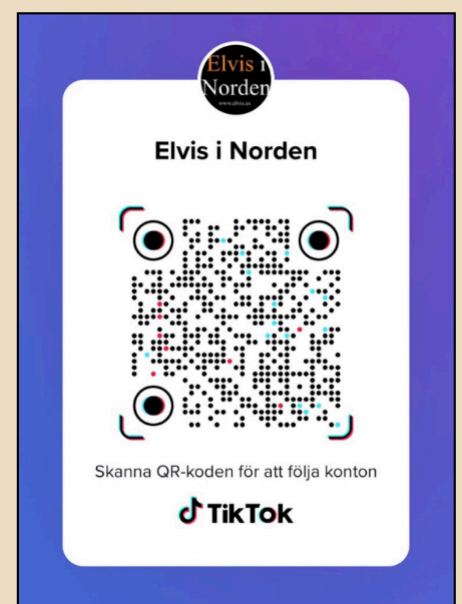
https://en.wikipedia.org/wiki/Terry_Fell

<https://www.deseret.com/1996/6/7/19247134/song-co-written-by-elvis-nets-30-000-at-auction>

[Mississippi River Shuffle - Terry Fell - YouTube](#)

[Terry Fell / Truck Drivin' Man - YouTube](#)

Ricky Nelson med James Burton / Truck Drivin' Man




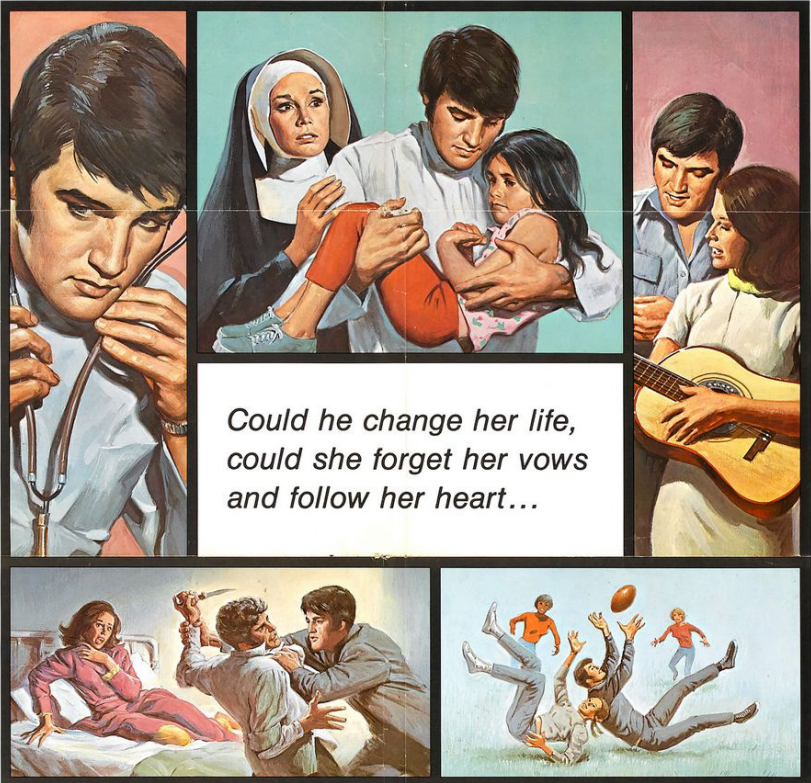
Elvis sista spelfilm – Change of Habit

1969 är verkligen ett år att uppmärksamma när det gäller Elvis. Under inspelningen av filmen *The Trouble With Girls (And How To Get Into It)*, närmare bestämt den 3 december 1968 kl. 21:00, (UTC -5h) visas den fantastiska TV-Showen som numera kallas *The Comeback Special*. Det har beräknats att showen ses av 42% av den amerikanska TV-publiken och vidare placerar sig som produktionsbolaget NBC:s mest sedda sändning 1968. Vilken tur för NBC som avtalat, förutom Elvis medverkan i den bejublade TV-showen, även en spelfilm nästkommande år. Arvodet var 1,25 miljoner dollar vilket Tom Parker såg som en framgång eftersom hans mål var alltid att få minst 1 miljon dollar för ett filmavtal med Elvis.

Elvis dragkraft på vita duken var inte densamma som några år tidigare så detta avtal kan kanske tolkas som en sämre deal än tidigare med tanke på att det kräver två engagemang från Elvis?

En snabb beräkning i inflationskalkylatorn ger värdet av samma summa 2018 ca. **8,6 miljoner dollar** eller motsvarande **83**

When in Southern California visit Universal Studios 



Could he change her life,
could she forget her vows
and follow her heart...

ELVIS PRESLEY
MARY TYLER MOORE IN

"CHANGE OF HABIT"

CO-STARRING
BARBARA McNAIR • **JANE ELLIOT** / Music by WILLIAM GOLDENBERG • Screenplay by JAMES LEE & S. S. SCHWEITZER and ERIC BERCOVICI • Story by JOHN JOSEPH and RICHARD MORRIS • Directed by WILLIAM GRAHAM
Produced by JOE CONNELLY • A UNIVERSAL PICTURE • TECHNICOLOR®

Hear Elvis sing "Rubberneckin'" on RCA Records.

Suggested for GENERAL audiences

COPYRIGHT © 1969 BY UNIVERSAL PICTURES-COUNTRY OF ORIGIN U.S.A.

69/386

miljoner svenska kronor. Filmen som var en del av miljonavtalet är **Change of Habit.**

Succén med 68' Comeback Special skvallrade om

tomrummet som uppkom i showvärlden efter Elvis scenkarisma och musikalitet under Hollywoodtiden på 60-talet. Omedelbart efter att succén var ett faktum började Tom

Parker smida planer för konserter och liveframträdanden. Både Elvis och publiken hungrade efter detta. Mest av allt hungrade Parkers plånbok efter de stora arvoden som numera är svårt att förhandla fram genom filmavtal. Parkers första kontraktsförslag skulle ge 500.000 dollar för fyra veckors engagemang i **Las Vegas** eller 300.000 dollar för två veckors motsvarande engagemang. Elvis skulle då uppträda en kväll per vardag och två gånger per helgdag under dessa veckor.

Den 18 december avslutas filmandet av *The Trouble With Girls* och redan dagen efter sluts avtalet med affärsmannen **Kirk Kerkorian** om uppträde på hans nybyggda hotell **The International** i Las Vegas. Hotellet skulle invigas i juli 1969 men Parker ansåg att någon annan artist skulle stå för invigningen ifall byggnaden och showrummen inte skulle vara helt färdigställda. Det kom att bli **Barbra Streisand** som inviger den stora scenen och hennes engagemang varar därefter i just fyra veckor.

Kontraktet som slutligen slöts med Kerkorian var ännu mer hektiskt än det ursprungliga. Två shower om dagen, sju dagar per vecka under fyra veckors tid. Prislappen för detta var 100.000 dollar per vecka



*Ett vykort med International Hotel taget någon gång 1969-1971.
Foto: Mike Roberts*



*Barbra Streisand i "The Ed Sullivan show" 1969.
Foto: CBS Television*

och då skulle Elvis stå för alla kostnader runt omkring showen såsom lön till bandmedlemmar, scenkläder etc. I kontraktet fanns ett villkor om någon annan artist skulle erhålla ett lugnare kontrakt så skulle hotellet betala 50.000 dollar i vite till Elvis.

Om man jämför arvodet från ett filmengagemang som också varade i cirka fyra veckor så gav denna första fyra veckors konsertengagemanget bara ungefär halva inkomsterna. Eftersom **Parker** inte förhandlade nya filmkontrakt måste han sett en öppning att tjäna samma eller bättre pengar genom levande konserter! Det första engagemanget kanske ses som ett sätt för både finansmannen Parker och artisten Elvis att testa om vingarna bär dem?

Som en tydlig vägvisning varför Tom Parker stöttade Elvis konsertengagemang före nya Hollywoodkontrakt, så deklarerade Elvis 1970 en inkomst före skatt endast från konserter på 2 042 000 dollar. Därtill kom intäkter från konsertfilm, livealbum och reklamprodukter.

Elvis avslutar året 1968 med ett hejdundrande nyårsparty på nattklubben **The Thunderbird Lodge** i Memphis. Både **Mark James** och **Ronnie Milsap** uppträdde där den kvällen. Elvis revisor uppger att



*Filmen är aktuell på Blu-ray. Här "Limited Edition" utgåvan.
Foto: Elvis Ahlgren*

inkomsterna före skatt för 1968 hamnade på 2,5 miljoner dollar för film, 532.000 dollar för skivförsäljning och 350.000 dollar från TV.

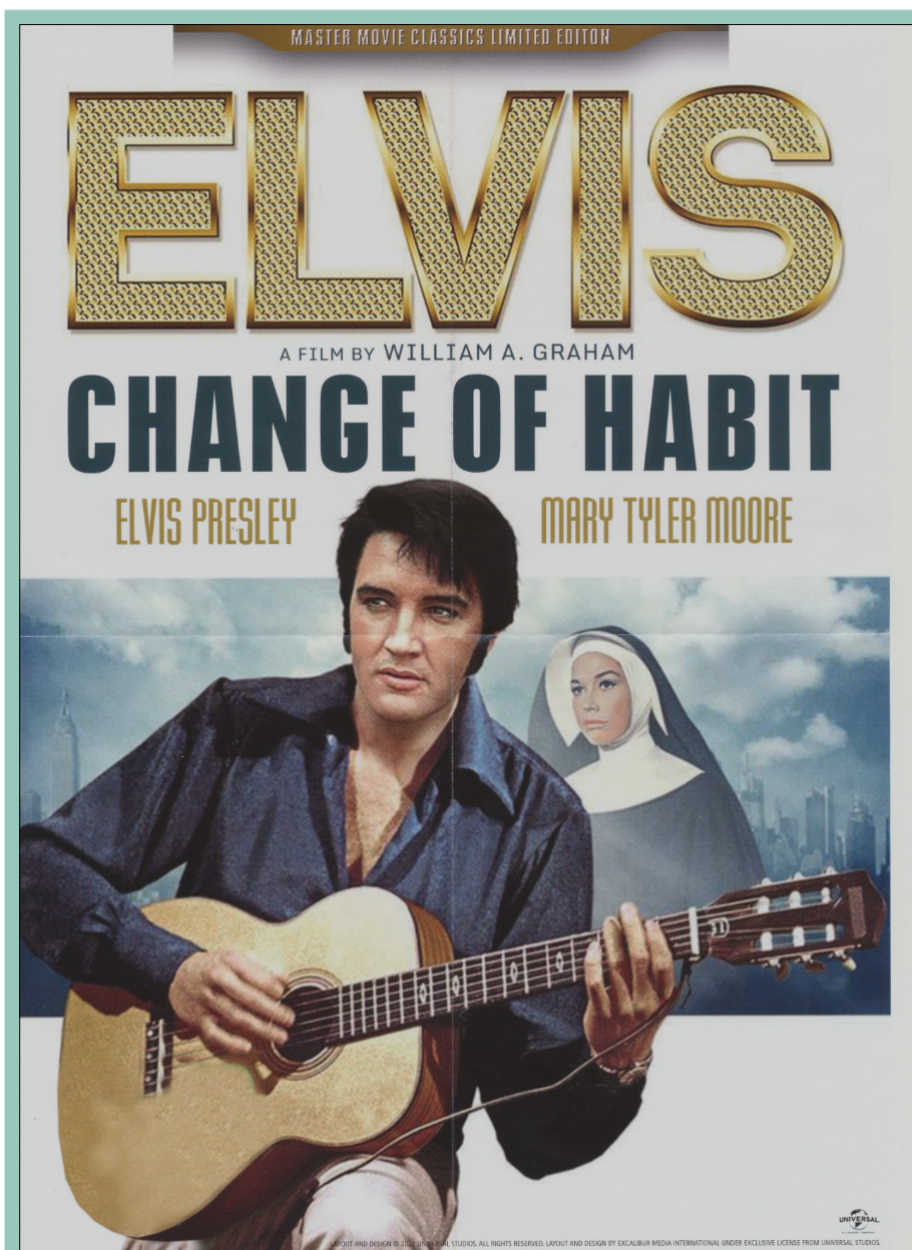
Januari 1969 inleder Elvis med den första av två sessioner i den lilla slitna studio **American Sound Studio** i Memphis. Mellan session ett i januari och session två i februari reser Elvis med familj och vänner till skidorten Aspen för att fira **Lisa-Maries** första födelsedag. Med låten **Who Am I?** avslutar Elvis

inspelningssessionen den 22 februari på American Sound Studio men det hektiska schemat fortsätter. Redan dagen efter flyger Elvis till Los Angeles för att snart flyga vidare till Las Vegas. Och det endast för att det skulle i reklamsyfte filmas och fotograferas då han skriver på avtalet med Kirk Kerkorian på byggarbetsplatsen för **The International Hotel**. Detta sker den 26 februari. I själva verket skrivs inte det riktiga avtalet på förrän 15 april.

Enorma milstolpar i Elvis karriär har nu utspelat sig under bara några månaders tid. Den 15 mars påbörjas nästa filmprojekt som trots sin relativa storhet nästan helt glömts bort i den kavalkad av konstnärliga och musikaliska mästerverk som levererats kring den här tiden. Filmandet påbörjas den 15 mars 1969 och dagstemperaturen denna dag i Los Angeles låg mellan 15-20°C växlande molnigt.

Change of Habit började planeras redan 1967 och **Mary Tyler Moore** skrev på för filmen i oktober 1968 utan att veta att Elvis skulle komma att få huvudrollen. Hade hon vetat det så hade hon förmodligen tackat nej. Mary och Elvis kom från vitt skilda världar, han från fattiga förhållande i södern och hon från bättre förhållande i **Brooklyn, New York**. Hon var inte speciellt imponerad av hans filmkarriär hittills och kemin verkade bara inte stämma dem emellan. I senare intervjuer har hon dock berömt Elvis för sin goda arbetsmoral och skådespelarinsats. Förmodligen var hon något lite bitter eftersom filmen först var skriven med henne som dragplåster och huvudperson men när Elvis skriver på kontraktet så flyttas strålkastarljuset mot honom.

Mary spelar (Syster Michelle), en av tre nunnor



A4-postern som ingår i "Limited Edition" utgåvan på Blu-ray.

som tagit sig uppdraget att bege sig ut i ett ghettoområde för att utföra volontärarbeten. Med oro att medborgarna inte skulle ta hjälp av dem såvida de uppenbarar sig som katolska nunnor så avkläder de sig sina nunnedräkter och tar på sig civila kläder. Därav har vi den ena orsaken till filmens titel. Den traditionella nunnedräkten

kallas habit på engelska. Det betyder samtidigt vana/sedvänja vilket ju också kan beskriva vad nunnorna byter i filmen. Två flugor i en smäll med andra ord. Den tillhörande texten i titellåten Change Of Habit beskriver väl närmast det sistnämnda, men kanske inte filmens handling speciellt väl?

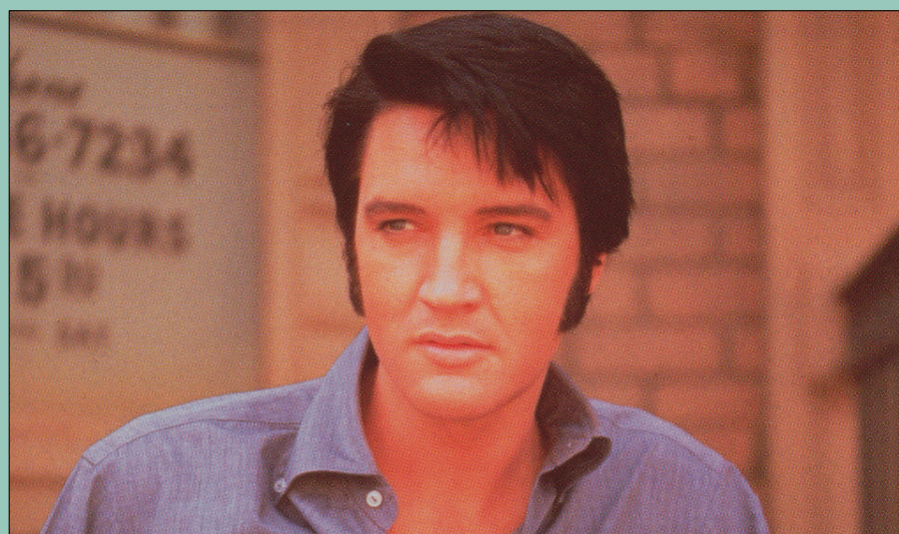
De andra två nunnorna spelas av **Jane Elliott** (Syster Barbara) och **Barbara McNair** (Syster Irene) varav båda fick bättre kontakt med Elvis än Mary Tyler Moore fick. Barbara McNair hade en framgångsrik bakgrund som sångerska bakom sig.

Filmen produceras och distribueras av filmbolaget **Universal** för NBC:s räkning. Historien är inspirerad av en verklig händelse och är skriven direkt som ett filmmanus.

Både de tre manusförfattarna **James Lee, S.S. Schwiezer** och **Eric Bercovici** samt regissören **William G. Graham** var välkända och erkända för sina tidigare meriter inom respektive område.

En intressant händelse utspelar sig då sångerskan **Mahalia Jackson** dyker upp för att hälsa på. Hon passar på att fråga om Elvis vill uppträda på ett välgörenhetsevent som hon ska anordna vilket han vänligen avböjer med hänvisning till sin manager **Tom Parker**.

Elvis engagemang med filmen avslutas den 29 april 1969. Den spelas till största delen in i Universals inspelningsstudio men några scener spelas in ute i Los Angeles. Som exempel scenerna i livsmedelsbutiken och kyrkan (**S:t Patricks Catholic Church**)



Ett av "Limited Edition" utgåvans fyra PR-foton i vykortformat.

där Elvis sjunger låten **Let Us Pray**.

Den amerikanska premiären var i New York den 10 november 1969 och resten av landet den 21 januari 1970. I Sverige visades den över huvudtaget inte på biograferna och kom officiellt ut för första gången på DVD i mars 2013.

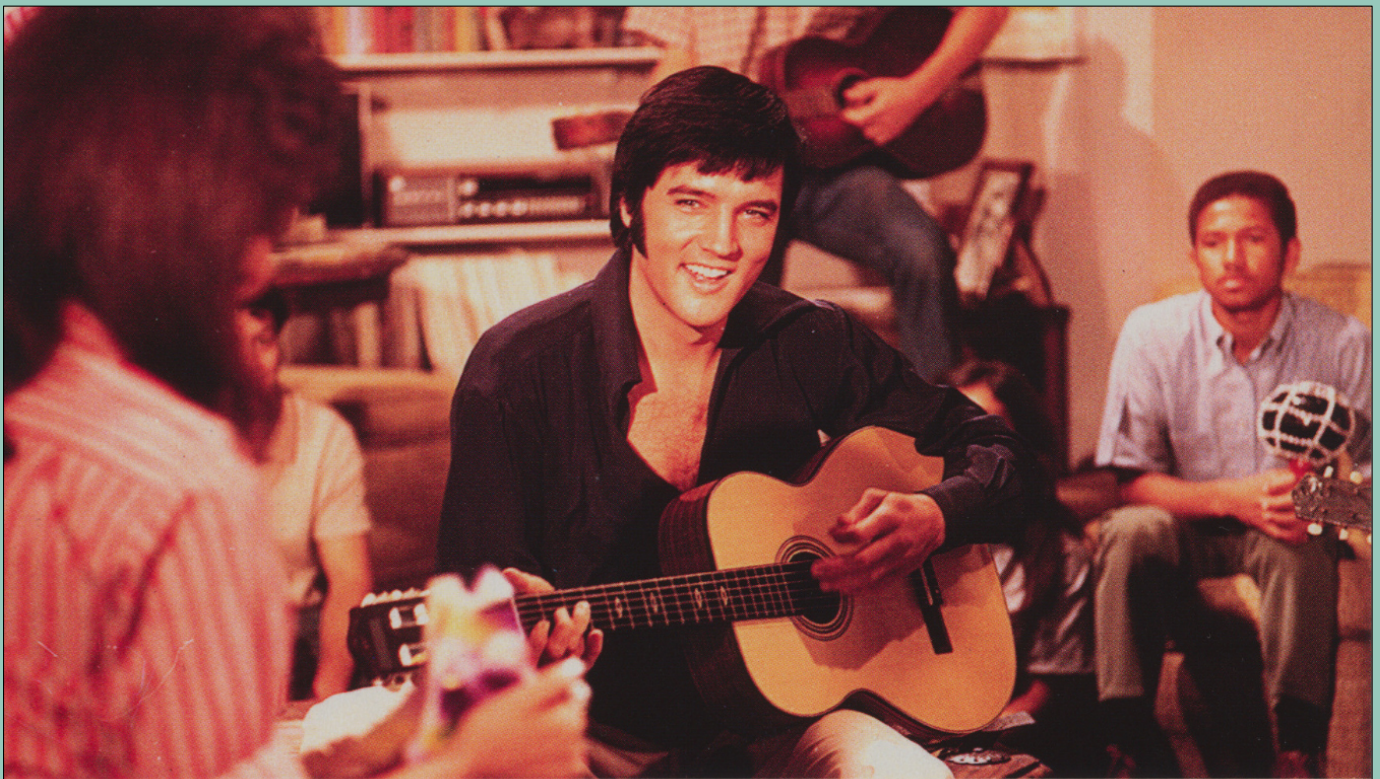
Förutom i **USA** var det endast i **Colombia** och **Argentina** som filmen visades på bio.

FILMEN

För ovanlighetens skull får inte Elvis filmens första presentation. Den tillskrivs någon med lite högre status, nämligen självaste Gud i himmelen. Första scenen utspelar sig i en kyrka med en samling nunnor under en böne-

stund. Filmens röda tråd presenteras genom bönen. Tre av de yngre systrarna har fått uppdraget att bege sig ut i ett ghettoområde för att utföra social välgörenhet. Alla tre är välutbildade och specialister på var sitt ämne. Den lokala katolska kyrkan har ordnat ett spartanskt boende och praktikplats hos **Dr. John Carpenter** i hans lilla läkarpraktik. För att fullt ut accepteras av den mångkulturella samlingen invånare så bestämmer de sig för att byta ut sina traditionella nunnekläder (habits på engelska) och utge sig från att vara vanliga medborgare med socialt engagemang.

För att symbolisera skillnaden i auktoritet mellan nunnans respektingivande uniform i jämförelse med en piffig



ELVIS PRESLEY *change of habit* MARY TYLER MOORE



LAYOUT AND DESIGN © 2022 UNIVERSAL STUDIOS. ALL RIGHTS RESERVED. LAYOUT AND DESIGN BY EXCALIBUR MEDIA INTERNATIONAL UNDER EXCLUSIVE LICENSE FROM UNIVERSAL STUDIOS.

Elvis sjunger låten Rubberneckin' i inledningen av filmen. Ett av Blu-ray "Limited Edition" utgåvans fyra PR-foton i vykortformat.

ung kvinnas, så filmas en intressant sekvens under förtexterna. De tre kvinnorna går samma väg fram och tillbaka från en klädaffär. På ditvägen i nunnekläder och hemvägen som piffiga kvinnor i sena 20-årsålder. Reaktionen från omvärlden är såklart fullständigt annorlunda.

Så fort tjejerna kliver av bussen i det ruffa område där de ska spendera sin praktik de närmsta fyra månaderna, körs låten **Rubberneckin'** igång i bakgrunden. Slangordet rubberneckin' översätts typ

till att använda sin gumminacke. Det betyder ungefär att tjuvkika på något eller någon där sikten inte är fri. Man får helt enkelt flytta runt sin gumminacke för att få en glimt av det som vill tjuvkika på.

Sekvensen där Elvis framför Rubberneckin' är också hans presentation in i filmen. Han spelar Dr. John Carpenter som också inte oväntat är en hejare på att sjunga och spela gitarr. Han kör Rubberneckin' för fulla muggar på ett litet party i sin lägenhet som ligger våningen över

läkarpraktiken. I soffan och körandes sitter tjejerna i **The Blossoms** som även medverkade under gospeldelen av '68 Comeback Special.

Det man först lägger märke till är att Elvis har en totalt annorlunda frisyre än vad han haft innan. Det var regissören **William A. Graham** som tyckte att hans vanliga stil, med massor av hårvax och bakåtslick inte passade en ghettoläkare. Han frågar helt sonika om inte Elvis kan tänka sig att ändra sin frisyre lite mer åt som han

själv hade sin. Elvis hade inga problem med det alls och var nog glad att någon vågar ge honom lite yrkesmässig feedback. Gladast var **Priscilla** som var trött på alla fettfläckar som Elvis lämnade efter sig på kuddar och soffor.

Graham och Elvis kom väldigt bra överens och de började till och med samtala och öva lite skolmetoder för grundläggande skådespeleri. Något som Tom Parker ogillade till det yttersta.

De tre nunnorna anländer och i mitt tycke fördärvas Rubberneckin'-scenen med att avbrytas så abrupt då de ringer på. Man hade gärna sett hela den där scenen till sitt slut nu när Elvis äntligen kör en coolt filmad och riktigt bra poplåt.

Första mötet mellan nunnorna och Dr. Carpenter blir lite pinsamt då han tror att de tre tjejerna blivit på smällen och kommer till honom för att göra abort. Något som ju inte den katolska kyrkan är så förtjust i, men Dr. Carpenter förklarar senare att han ändå inte håller på med sådant. Det förklaras att det är ett väldigt tufft område, Dr. Carpenters senaste sköterskor hade flytt då de blivit överfallna och våldtagna. De tre nunnorna är då inte rädda och vidhåller beslutsamt att de ska stanna.

Dr. Carpenter tar hand om patienter med vitt skilda åkommor. Från en kille med talsvårigheter, en autistiska flicka men även en sprutnarkoman. Vid ett tillfälle gör han till och med en uttryckning mitt i natten för att hjälpa en kvinna som ska föda barn i hemmet. En riktig beundransvärd hjälte med andra ord. Filmen är på så många ställen, och i relation till andra Elvisfilmer, provocerande med att ställa Elvis i sammanhang som så öppet visar svåra sociala problem och hårda ord.

En scen då Mary Tyler Mores karaktär är föremål för ett obehagligt våldtäktsförsök är speciellt anmärkningsvärd för att vara med i en av Elvis annars så familjevänliga filmer.

De tre tjejerna har alla var sin inre kamp som de tidigare kunde dölja bakom nunnefasaden. Nu i civila kläder ifrågasätts hur de egentligen kan tjäna gud på bästa sätt. I klostret eller ute bland människorna, och alla tre tjejer kommer att göra ett val om de ska stanna i klostret eller inte.

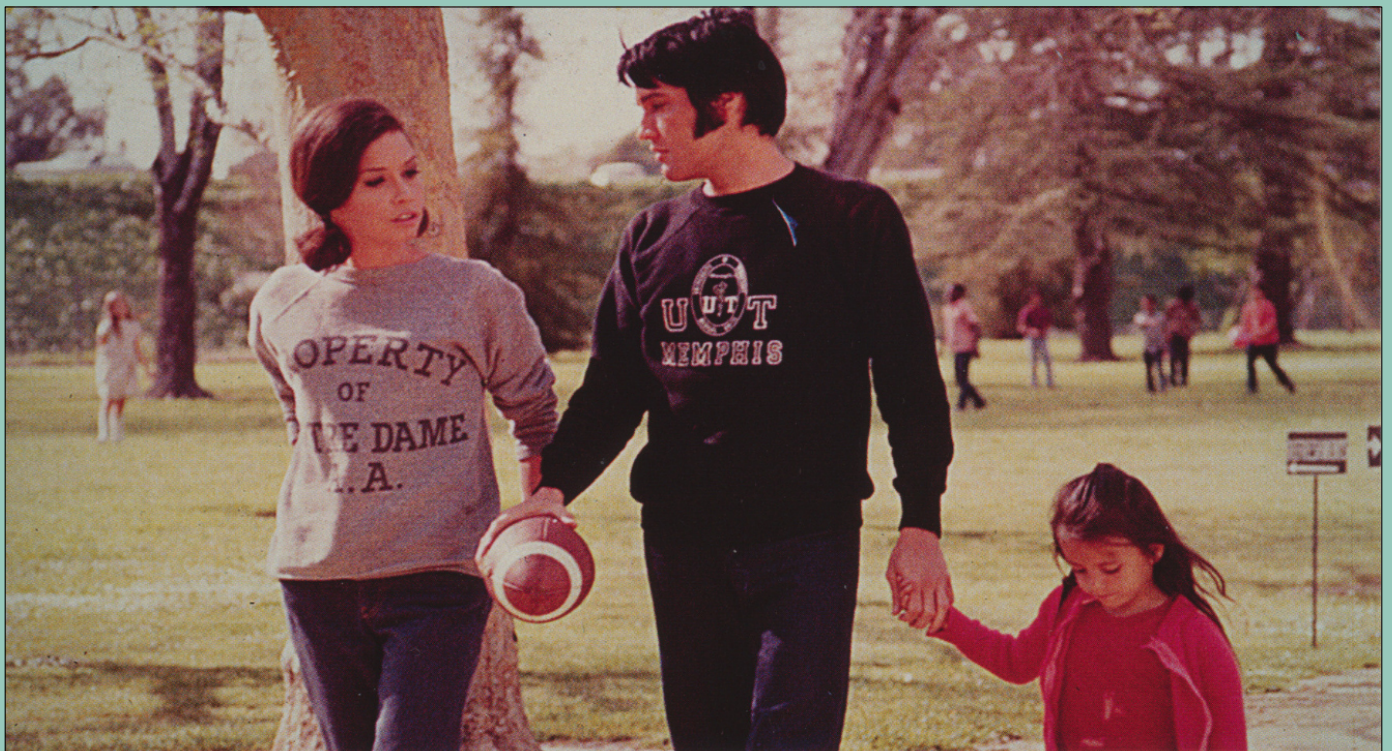
Syster Irene som är svart har gjort en klassresa från fattig till rik genom de "vitas" universitetsvärld. I filmen ifrågasätts hon för att ha glömt sitt folk och sin bakgrund för att egensinnigt satsa på sig själv. **Syster Barbara** tar handgripligen upp kampen

mot en orättvis och girig livsmedelsbutik. Hon upptäcker sitt kall att stå upp för de fattiga och strävande mot rika girigbukar.

Syster Michelle ställs i ett kärleksdilemma, ska hon välja kärleken till gud eller kärleken till en man. Givetvis är det Dr. Carpenter som är mannen.

En söt liten flicka som heter **Amanda** har en framträdande roll i filmen. Det är hon som bringar kärlek och respekt mellan Syster Michelle och Dr. Carpenter då hon är deras gemensamma patient. Hon har en åkomma som påminner om autism men har aldrig fått någon diagnos. Eftersom hon inte pratar eller svarar på tilltal så vet de inte om hon är dövstum eller autistisk. En dag när Dr. Carpenter är ute och promenerar så visslar han på låten **Lawdy Miss Clawdy**, så hörs plötsligt då han går förbi Amanda att hon visslar tillbaka.

Dr. Carpenter förstår att hon verkligen har autism och kan nu försöka bota det med rätt metoder. Efter att många och långa lönlösa försök av Syster Michelle att tillämpa sina kunskaper i språkterapi tar Dr. Carpenter saken i egna händer. Det fanns en alternativ ovetenskaplig metod som florerade kring slutet av 60-talet, kallad rage reduction therapy (ursinnesreduktionsterapi).



ELVIS PRESLEY *change of habit* MARY TYLER MOORE



LAYOUT AND DESIGN © 2022 UNIVERSAL STUDIOS. ALL RIGHTS RESERVED. LAYOUT AND DESIGN BY EXCALIBUR MEDIA INTERNATIONAL UNDER EXCLUSIVE LICENSE FROM UNIVERSAL STUDIOS.

Mary Tyler Moore, Elvis och den autistiska flickan Amanda i parken. Ett av Blu-ray "Limited Edition" utgåvans fyra PR-foton i vykortformat.

Det går ut på att man håller fast patienten så den blir så ursinnig och frustrerad att autismen till slut upplöses. Scenen där detta utspelar sig ska ha varit både besvärlig att spela in liksom den är besvärlig att se på för filmpubliken. Det den skådespelande flickan utsätts för angränsar nästan till ett övergrepp. De får med på bild ett ögonblick då flickan förmedlar verklig och riktig skräck för vad som utspelar sig. Dessa bildrutor återspelas flera gånger och det hela är nästan besvärande att se. Men filmen får sin poäng och Dr. Carpenter utför

ytterligare ett hjältedåd.

Låtarna **Let's Be Friends** och **Have A Happy** är två låtar som spelades in för filmen och skulle förmedla vänskapen mellan Dr. Carpenter och den lilla flickan. Endast Have A Happy kommer slutligen med i filmen.

Elvis gör en bra skådespelarinsats generellt genom filmen, största problemet för mig var att höra hans mumlande och sävliga sätt att prata. Eftersom min DVD-utgåva inte har undertext så blev det ibland till att spola

tillbaka och försöka lyssna vad han egentligen säger. I den romantiska parkscenen, som verkligen förgyller hela filmen, traskar han ledigt omkring i ett par Converseskor och en sweatshirt med texten **Memphis University**.

Det är ju unikt och härligt att se Elvis så avslappnad och självsäker som han driver denna roll.



Elvis i Norden och Elvismagasinet
redaktion önskar er alla:

God jul och gott nytt år!

*Hyvää joulua ja onnellista
uutta vuotta!*

God jul og godt nytt år!

Glædelig jul og godt nytår!

*Gleðileg jól og farsælt
komandi ár!*

Joyeux Noël et Bonne Année!

*Merry Christmas and Happy
New Year!*